

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

31. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

6. SRPNA 2006

Z obsahu:

Poselství z Hory Karmel
Promluva Benedikta XVI.
k modlitbě Anděl Páně
16. července 2006
- strana 2 -

**Lucie Filippini -
učitelka a svěťice**
Paolo Riso
- strana 4 -

Cvičení mozku
Judith Rauchová
- strana 5 -

**Jsme povoláni
k plnosti lásky a štěstí**
P. René Laurentin
- strana 8 -

**Křížové výpravy
je třeba rehabilitovat**
Florian Rötzer
- strana 10 -

Obrana, nikoliv útok
Pravda o křížových
výpravách
- strana 11 -

**Výzvy fatimského
poselství (67)**
Četba na pokračování
- strana 14 -

Také letos mám to potěšení strávit období odpočinku zde ve Valle d'Aosta v domě, který tolikrát hostil milovaného Jana Pavla II. a ve kterém se cítím dokonale jako doma, opravdu jako na prázdninách v místě, kde nám Stvořitel dává tento čerstvý vzduch a tuto odpočívající krásu, která poskytuje radost ze života. Ihned jsem se ponořil do úžasného alpského panoramatu, které pomáhá osvěžit tělo i duši, a dnes jsem spokojen, že mohu prožívat toto rodné setkání, protože, jak řekl biskup, není to dav, nýbrž shromáždění, dokonce rodina věřících. Každého z vás, starousedlíky i ty na letním pobytu, srdečně zdravím. Toužím především s poděkováním pozdravit pastýře církve, která žije v tomto Valle, biskupa z Aosty Mons. Giuseppe Alfonsiho, kterému děkuji za jeho slovo a pohostinnost. Zdravím velice srdečně také přítomného metropolitu kardinála Poletta, turínského arcibiskupa. Buďte vítán, pane kardinále! Zdravím kněze, řeholníky, řeholnice i laiky diecézního společenství. Každého ujišťuji svou vzpomínkou v modlitbě a jsem vděčen za vaši modlitbu, o které mě biskup z Aosty ujistil a kterou si odnáším do své práce. A zvláštní vzpomínka v modlitbě patří vždy nemocným a trpícím. S vděčností myslím na salesiány, kteří dali papeži k dispozici tento překrásný dům. Zvláštní pozdrav adresují státním a oblastním autoritám a místní správě v Introdu, pořádkovým silám a těm, kteří nejrůznějším způsobem spolupracují na klidném průběhu mého pobytu, a je jich mnoho. Ať vám to odplatí Pán!

Šťastnou shodou připadá dnešní neděle na 16. července, na den, kdy si liturgie připomíná Blahoslavenou Pannu Marii z Hory Karmel. Karmel, vysoké pohoří podél východního pobřeží Středozemního moře, právě na úrovni Galileje, má ve svých stránkách četné přirozené jeskyně, které si oblíbili poustevníci.

Nejslavnější z těchto Božích mužů byl veliký prorok Eliáš, který v IX. století před Kristem bránil

velké světce, jako Terezii z Avily, Jana od Kříže, Terezii od Dítěte Ježíše a Terezii Benediktu

Poselství z Hory Karmel

čistotu víry v jediného pravého Boha před jedním modloslužebných kultů. Z inspirace Eliášovou postavou vznikl kontemplativní řád karmelitánů, řeholní rodiny, která počítá mezi své členy

od Kříže (sekulárně Edit Steino-ovou). Karmelitáni rozšířili mezi křesťanským lidem úctu k Panně Marii Karmelské a představili ji jako vzor modlitby, kontemplace a zasvěcení Bohu.

EDITORIAL

Není tomu dávno, co se mohli čtenáři Světla seznámit s několika obrazy ze života matky Markéty, maminky apoštola mládeže svatého Jana Boska, která v závěru svého života sloužila Bohu tím způsobem, že se zcela zasvětila službě svému synu a jeho chlapcům. Stálo jí to mnoho odříkání a obětí, ale snažela to všechno statečně až do chvíle, kdy míra trpělivosti přetekla. Tou poslední kapkou, kterou už nebyla schopná unést, byl pohled na pošlapanou zahrádku, přes kterou se přehnal horda kluků. Rozdováděná mládež při své hře zřejmě pošlapala něco víc než slibně se rozvíjející zeleninu. Jako by nevědomky šlapala i po jejich rukou, po jejím srdci. Ta prostá pracovitá žena vložila do toho malého políčka všechnu svou pili, dovednost a lásku,

aby právě těmto malým puštoitelům mohla připravit něco dobrého pro jejich hladové žaludky. V okamžiku všechno přišlo nazmar. Je to bolest, kterou může v plné míře pochopit jen ten, kdo něco podobného sám prožil. Boskovi uličníci to ovšem udělali nikoliv ze zlé vůle, ale v zápalu hry. Její bolest by byla jistě mnohem větší, kdyby zkázu způsobila záměrná lidská zloba!

Možná, že jsme něco podobného prožili už jako děti. S celým svým zápalom a dovedností jsme si postavili na břehu z písku hrad, a náhle přišel někdo škodolibý, kdo nám ho ve chvíli rozkopal. Už tehdy se nám zdálo zcela nepochopitelné, jak někdo může mít potěšení z toho, že zničí radost a dílo někoho druhého. Takovým druhem

Pokračování na str. 13

Maria jako první nepřekonatelným způsobem uvěřila a zakusila, že Ježíš, vtělené Slovo, je vrchol setkání člověka s Bohem. Tím, že plně přijala Slovo, „dospěla šťastně na svatou horu“ (srov. kolekta památky) a žije vždy duši i tělem s Pánem. Královně na Hoře Karmel chci dnes svěřit všechna společenství rozjímavého života, roztroušená po světě, a zvláštním způsobem ta z karmelitánského řádu, mezi kterými připomínám klášter v Quartu nedaleko odtud, který jsem mohl navštívit v těchto dnech. Kež Maria pomáhá každému křesťanu setkat se s Bohem v mlčení a modlitbě.

Po Anděl Páně:

Draží přátelé, v těchto posledních dnech jsou zprávy ze Svaté země pro všechny důvodem těžkých starostí, zvláště proto, že válečné akce se rozšiřují na Libanon a je mnoho obětí mezi civilním obyvatelstvem. U zdroje takových politováníhodných rozporů jsou bohužel objektivní situace porušování práva a spravedlnosti. Ale není možno ospravedlnit ani teroristické akce ani represálie, především když mají tragické následky mezi civilním obyvatelstvem. Podobnými cestami, jak ukazují trpké zkušenosti, není možno dojít k pozitivním výsledkům.

Dnešní den, jak jsem řekl, je zasvěcen Madoně z Karmelu, hory ve Svaté zemi, která je několik kilometrů vzdálena od Libanonu a dominuje izraelskému městu Haifa, které bylo nejnověji také zasaženo. Prosme Marii, Královnou míru, aby vyprosila od Boha základní dar svornosti a přivedla odpovědné politiky na cestu rozumu a otevřela nové možnosti intenzivního dialogu a dohody. V tomto smyslu vyzývám místní církev, aby konaly zvláštní modlitby za mír ve Svaté zemi a na celém Středním východě.

*Bollettino Vaticano
překlad -lš-*

Předehra ke slávě

Zamyšlení nad liturgickými texty
svátku Proměnění Páně

*To je můj milovaný Syn,
toho poslouvejte.*

Tvůj Pán se dnes chystá odejít načas na vysokou horu, aby se modlil⁽¹⁾. Ale neodchází sám. Bere si s sebou své vyvolené. Chtěl by ses připojit k této malé družině? Je tu jediná možnost. Můžeš jít s nimi, jestliže patříš mezi maličké. To, co bude na hoře Tábor zjeveno, zůstane před moudrými a chytrými skryto, protože tak se zalíbilo Otci⁽²⁾.

Dnes se totiž sám nebeský Otec chystá zjevit své plány, a to mimořádným způsobem. Ačkoliv jeho Syn žije na zemi mezi námi, aby nám zjevil Otce, chce se věčný Bůh projevit mimořádným způsobem. Aby neměl pochybnosti, že zaslíbený svět, kam nás má jednou přivést jeho Syn, daleko přesahuje všechno to, v čem se my lidé pohybujeme a co známe, může a chce svým maličkým dát nahlédnout za hranice pozemské skutečnosti do nebeských tajemství. Po odhrne záclonu a posílá i své svaté, aby tak v nadpozemském jasu zjevil spolu se svou božskou slávou a mocí i svou věčnou vůli. Jestliže tak činí za pozemského života svého Syna, tím spíše se k nám bude takto obracet po všechny časy, až Ježíš opět usedne po jeho pravici.

Cestou vzhůru na horu zjevení tedy odkládej při každém kroku všechny pozůstatky své domyšlivé a nedůvěřivé skepse, aby tvé oko mohlo uvidět a tvé ucho mohlo uslyšet, co Bůh připravil těm, kteří ho milují⁽³⁾.

Otec, Věčný, ze vznešeného trůnu, zářícího jako oheň mezi trůny, ON, jehož roucho je bílé jako sníh a vlasy jeho hlavy čisté jako vlna, z míst, kde se mu klanějí desetitisíce desetitisíců, představuje ti dnes svého Syna ve slávě. I jeho šat je zářivě bílý, jako šat jeho Otce, a jeho tvář září jako slunce⁽⁴⁾.

Proč právě v této své pravé božské podobě Syn člověka nerozmlouvá s praotci o své slávě a mocí, ale o své cestě, kterou má dokonat v Jeruzalémě⁽⁵⁾? Jaká je to cesta? Ten, jehož vidíš v božském jasu, bude jako červ, a ne člověk, na pohanu lidem, na potupu chátře. Množství býků jej obklopí, své tlamy na něho otevrou jako dravý řvoucí lev, obklopí ho smečka psů. Probodnou mu ruce i nohy, spočítat mohou všechny jeho kosti⁽⁶⁾. Pán rozmlouvá o cestě své bezvýhradné synovské poslušnosti, která skrze pokoření, potupu a opuštěnost vede vzhůru na horu, kde stojí jeho Kříž.

Takto ti tedy Otec představuje svého jednorozrozeného Syna, který s ním od věčnosti žil v nebeské slávě a kterého pro tebe obětuje: *Obdaril jsem ho mocí nade všemi lidmi, aby dal věčný život všem, které jsem mu dal.*⁽⁷⁾ Je to Bůh s vámi. Je to můj Milovaný. *Toho poslouvejte!* On zná všechny moje plány, on ví, že za potupou kříže, na který bude pozdvížen v synovské poslušnosti ke mně, svému Otci, jej čeká nesmrtelná sláva vzkříšení. Přivedou jej pak ke mně a já mu dám moc, slávu a království, aby mu sloužily všechny národy, kmeny a jazyky, a jeho království nebude konce.

Vtiskni si do paměti jeho božsky jasnou tvář a vznešenou podobu, která je odleskem slávy jeho Otce. Tak jako tě nyní sráží jeho vznešenost, že *padáš tváří k zemi a pocituješ bázeň*⁽⁸⁾, tak se mu máš klanět ustavičně, i když se k tobě vrátí v nejprostší podobě a nejchudší způsobě, protože jak za jeho křížem, tak za jeho prostotou se skrývá božská sláva. Vzdávaje mu už nyní v patřičné pokore ustavičně onu úctu, ke které tě má jedinou přivést pohled na jeho slávu, až jej před jeho trůnem spatříš tváří v tvář. Je to Otcův nejmilejší Syn. *Toho poslouvejte!*

Poslouchat Syna znamená jít důsledně v jeho šlépějích. I Nevěsta musí jít cestou svého Ženicha. Jestliže bude dobrovolně trpět za náš hřích ten, který je svatost sama, co asi zbývá těm, kdo se provinili neposlušností a pýchou? I oni budou muset vystoupit na svou horu utrpení. Poznává to prorok ve svém vidění: *Po nějakou dobu strašné, příšerné a mimořádně mocné zvíře bude požírat, drtit a rozdupávat svýma nohama.*⁽⁹⁾ Pán, jehož slova ti Otec přikazuje poslouchat, podává stejné svědectví: *Ve světě budete mít soužení, ale buďte dobré mysli.*⁽¹⁰⁾ Po velkém očištění nadejde den, kdy začne soud. *Pro troufalá slova, která mluví, bude zvíře zabito a zničeno a vydáno k spálení ohněm*⁽¹¹⁾ a *Synu člověka bude dána moc a království, budou mu sloužit všechny národy, kmeny a jazyky a jeho království nebude konce.* Otec tak splní prosbu, které nás naučil sám Syn: *Přijď království tvé!*⁽¹²⁾

Pane, pomáhej nám, ať posloucháme tvého Syna a staneme se jeho spoludědci.⁽¹³⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Lk 9,28; ⁽²⁾ srov. Mt 11,25;

⁽³⁾ 1 Kor 2,9; ⁽⁴⁾ Mt 17,2; ⁽⁵⁾ Lk 9,31;

⁽⁶⁾ srov. Ž 22; ⁽⁷⁾ srov. Jan 16,2;

⁽⁸⁾ srov. Mt 17,6; ⁽⁹⁾ Dan 7,7;

⁽¹⁰⁾ Jan 16,33; ⁽¹¹⁾ Dan 7,11; ⁽¹²⁾ Mt 6,10;

⁽¹³⁾ vstupní modlitba.

Liturgická čtení

1. čtení 2 Král 7,910.13-14

Viděl jsem, že byly postaveny trůny a stařec velikého věku usedl. Jeho roucho bylo bílé jako sníh, vlasy jeho hlavy jako čistá vlna, jeho trůn plápolal ohněm, jeho kola – žhoucí oheň. Ohnivý proud vytékal a vycházel od něho, tisíce tisíců mu sloužili, desetitisíce desetitisíců stály před ním, usadil se soudní dvůr a byly otevřeny knihy. Díval jsem se v nočním vidění, a hle – s nebeskými oblaky přicházel (někdo) jako syn člověka, došel až k starci velikého věku, přivedli ho k němu.

Byla mu dána moc, sláva a království, a sloužily mu všechny národy, kmeny i jazyky: jeho moc je moc věčná, a ta nepřestane, jeho království nebude zničeno.

2. čtení 2 Petr 1,16-19

Milovaní! Když jsme vás poučovali o tom, jak mocný je náš Pán Ježíš Kristus a že zase přijde, nedrželi jsme se v té věci nějakých chytráckých vymyšlených bájí. My jsme přece na vlastní oči viděli jeho velebnost.

Neboť přijal od Boha Otce čest a slávu, když o něm vznešená Boží velebnost promluvila tato slova: „To je můj milovaný Syn, v něm já mám zalíbení.“ Ten hlas přicházel z nebe a my jsme ho slyšeli, když jsme s ním byli na posvátné hoře.

Ale máme něco spolehlivějšího, totiž výroky proroků, a děláte dobře, když na ně dbáte jako na světlo, které svítí na temném místě, dokud se nerozbrěskne den a jitřenka vám nevzejde v srdci.

Evangelium Mk 9,2-10

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana a vedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn. Jeho oděv zářivě zbělel – žádný bělič by ho nedovedl tak vybělit. Zjevil se jim Eliáš s Mojžíšem a rozmlouval s Ježíšem.

Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady. Máme udělat tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Nevěděl totiž co by měl říci; tak byli ustrašení.

Tu se objevil oblak a zastínil je. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, toto poslouvejte!“

Když se rozhlédli, najednou u sebe neviděli nikoho jiného, jenom samotného Ježíše.

Když sestupovali s hory, přikázal jim, aby nikomu nevypravovali o tom, co viděli, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých. Toho slova se chytili a uvažovali mezi sebou, co to znamená „vstát z mrtvých“.

Její otec Filip Filippini byl velice zámožný. Matka Magdaléna Picchi Falzacappa byla šlechtična. Měli velice pěkný dům v Cornettu – nyní Tarquinia v provincii Viterbo. V tomto domě se Lucie narodila 13. ledna 1672 jako překrásné děvčátko.

Již jako roční dítě osiřela: nejdříve jí zemřela matka a za šest let i otec. O osiřelé děti se staral matčin bratr, který je přijal do svého domu mezi své děti.

Lucie Filippini

Lucie se projevovala jako velice inteligentní, živá a plná iniciativy. Cítila velice živě, že Bůh jí miluje, a již od útlého mládí se plně zaměřila na Ježíše. Každý den se modlila růženec. Dostalo se jí intenzivní katolické výchovy a velmi dobrého vzdělání. Již patnáctiletá působila jako katechetka ve své farnosti: sloužila těm nejmenším a šířila světlo víry a dobrý příklad.

Katechetka

V prvním období se řídila příkladem velkého svatého papeže Inocence XI. (1676–1689), kterého Pius XII. v roce 1956 prohlásil za svatého. Dávala se na něho jako na svého vůdce, jako na „sladkého Krista na zemi“, jak by řekla sv. Kateřina.

Lucie Filippini – učitelka a světice

V roce 1688 přijel do Corneta na vizitaci kardinál Marco Antonio Barbarigo, diecézní biskup v Montefiascone. Byl to světec. Narodil se v Benátkách v roce 1640 a stal se biskupem v Corfù, kde se ujal obtížného poslání. Jeho velkou vášní byla výchova mládeže, pro kterou všude, kam přišel, zakládal školy katolické nauky. Základní učebnicí byl katechismus svatého kardinála Roberta Bellarmina.

Kardinál Barbarigo se zúčastnil jedné lekce katechismu, kterou vedla Lucie, a byl velice nadšen: tato šestnáctiletá dívka měla Ježíše Krista ve své duši a předávala ho dětem i dospělým, kteří jí naslouchali. Lucie si byla vědoma, že prelát, který jí naslouchal, je opravdový otec: je to Kristův apoštol uprostřed svého lidu, počínaje od pokorných, chudých, kterým je ochráncem, pravý učitel duší. Byla velice nadšena některými jeho výrocky: „Dobrý biskup je ten, který umírá s pastýřskou holí v ruce.“

„V hodinu smrti nepotěší biskupa jeho bohatství, ale vykonané dobré skutky.“ „Pastýři přísluší, aby vedl svoje stádo.“

Bylo to setkání spřízněných duší: Lucie se mu světila s přáním zasvětit se zcela Pánu. Biskup ji vyzve, aby rozjímala o své formaci v klášteře svaté Kláry v Montefiascone. Vstoupí tam v roce 1688, nikoliv proto, aby se

stala mniškou, nýbrž aby se lépe připravila na křesťanské poslání ve světě. Následovala tři léta mlčení, studia a modlitby.

V roce 1692, kdy se již šíří první myšlenky osvícenství a lidský racionalismus, který se pyšně a klamně domnívá, že všechno vyřeší bez Boha, zakládá kardinál Barbarigo v Montefiascone školu křesťanské nauky pro chudé dívky své diecéze a opírá se přitom zpočátku o spolupráci učitelky Rosy Venerini (1656–1721), která přišla z Viterba.

Rosa pozná v Montefiascone Lucii, která má teprve dvacet let. Škola měla hned na počátku dvacet žákyň. V roce 1694, když se Rosa vrátila do Viterba, svěřil kardinál školu Lucii: byla celá Boží, ve světě, ale nikoliv ze světa a jejím posláním bylo přivést k Bohu mnoho mladých duší. Milovala bezvýhradně Ježíše a kolem ní se sdružily jiné dívky se stejnou vášní křesťanských učitelek.

Zbožné učitelky

Pod kardinálovým vedením se Lucie stává zakladatelkou společnosti, která se brzy stane řeholní kongregací učitelek, které chtěla pojmenovat „zbožné“, protože v první řadě se mají věnovat modlitbě, důvěrnému přátelství s Ježíšem tak, aby z nich ve škole vyzařoval. Na počátku

nemají sliby a žijí život zasvěcený jen Ježíši, se dvěma hodinami denní modlitby a každodenní mši svatou.

Tak vznikl Institut zbožných učitelek „filippinek“ na rozdíl od „venerinek“, které vznikly kolem Rosy ve Viterbu.

Nastal Jubilejní rok 1700, který otevřel Vincenc XII. (1671–1700) a uzavřel Klement XI. (1700–1721). Do Říma přicházejí poutníci z celé Evropy. Mnozí z nich procházejí přes Montefiascone. Lucie po dohodě s biskupem organizuje ubytování, nejen stra-

Kardinál Barbarigo

vu a nocleh, ale především katechismus přizpůsobený pro různé typy posluchačů. Požádala o pomoc „zbožné učitelky“ a kněze ve městě. Její katechetické hodiny se soustřeďují na Ježíše, jediného Spasitele, a na velké věčné pravdy, Boží zákon, věčnou spásu. Dává si za cíl, aby se posluchači vrátili domů z Jubilea více zakotvení ve víře a v katolickém životě uprostřed velkých bludů té doby.

V roce 1706 se 26. března znovu cítí jako sirotek: zemřel kardinál Barbarigo, který všechnen svůj majetek odkázal „školám“. Lucie je při vedení své Rodiny opravdu sa-

Montefiascone

ma, ale jen krátký čas, protože Klement XI., který byl informován o jejich ctnostech a jejím výchovném stylu, ji povolal do Říma, aby zde založila své školy pro dívky. První byla otevřena na Via delle Chiavi d'Oro. Úspěch byl jednoznačný a v Římě ji začnou nazývat „svatá učitelka“ pro její horoucí lásku k Ježíši a pro její mírnost, s jakou předává svatou pravdu, která osvětluje milující srdce.

Její výchovný projekt pro formaci mládeže tvoří katechismus ve vsí prostotě ducha, ale s velkou názorností. Jasnost zásad má zaručit správnost života. Je třeba vyučovat a smýšlet podle pravd víry, převádět je do života a bránit proti bludům.

Ježíš, vášeň a láska

Zdrojem tohoto stylu je pouze Ježíš, hodný všeho klanění, který „přišel, aby vysvobodil utlačované z hříchu“. Získává „zbožné učitelky“ pro lásku k Ježíši, aby pak ony dokázaly zapálit lásku ve svých žačkách, v jejich rodinách a ve všech, s kým se setkají.

Lucie propaguje katechezi i mimo školu. Pořádá kurzy duchovních cvičení pro dospělé ženy, pro dívky, které se připravují na manželství, i pro ty, které cítí, že jsou povolány k zasvěcenému životu. Vyhledává spolupráci rodin a farností pro svoji výchovnou práci. Když matky večer přicházejí, aby si odvedly své dcery, žádá od nich, aby se na chvíli zdržely na katechismu.

Plane vášni pro evangelizaci, aby seznamovala s Ježíšem, učila ho milovat a jak říkala zanícenými slovy: „Aby Ježíše poznali pohané a dokonale mu uvěřili všichni bludaři a zamilovali si ho všichni hříšníci, nebudu šetřit námahy a nebudu váhat dát tisíckrát svůj život.“ Prochází cestami Lazia s křížem v ruce a zve všechny, aby rozjímali o umučení a smrti Páně, aby se mu zcela odevzdali.

Aby přivedla duše k Ježíši, zajímá se s mateřským srdcem

o osobní problémy jednotlivců a dává poznat skrze svou osvícenou víru a své skutky, že jen Ježíš je skutečným řešením všech problémů v jakékoliv situaci. Výsměch a pronásledování ji nijak nezastaví. Chce k Ježíši obrátit všechny národy světa: „Chtěla bych, aby všechny barbarské národy přišly do lůna svaté Církve, aby se všichni obrátili k této víře, dala bych za to tisíc životů, kdybych je měla. Chtěla bych, aby mojí krví byly napsány všechny pravdy svaté víry, celé Ježíšovo evangelium, celé Písmo svaté, celá tradice Církve.“

Důvěrnost v modlitbě a kouzlo Ježíšovy osobnosti ji uschopňují chápat mládež a dospělé své doby a věst je ke Spasiteli současně s pevností i s něžností, takřka neuvěřitelnými u křehké ženy, jakou je Lucie.

V pouhých 54 letech ji začne sužovat rakovina. Přijímá své utrpení a obětuje je ve spojení s Ukřižovaným. K její nemoci se připojily dalších bolestné zkoušky – objeví se podezření, že špatně spravovala majetek po kardinálovi Barbarigovi ve „školách“, že byla nakloněna ke kvietismu, herezi, kterou odsoudil Inocenc XI. Ale všechno to snášela s plným vědomím své nevinnosti.

Ještě více se odevzdává Panně Marii, ochránkyni jejich „dcer“, prosí, aby si ji přišel převzít sám archanděl, který zvěstoval Marii poselství. A tak se skutečně stalo: na setkání s milovaným Snoubencem Ježíšem odchází 25. března 1732 na slavnost Zvěstování Panny Marie.

Ještě za života nazývanou „Svatá učitelka“, zakladatelku kvetoucí kongregace zapsal papež Pius XI. 22. června 1930 do seznamu svatých. Zanechala svým dcerám i nám vzkaz: „Chtěla bych se rozmnožit pro každý kout světa, abych tam volala ke všem: Milujte Boha!“

Z Maria Ausiliatrice 2/2006
přeložil -ls-

Cvičení mozku

Narození vůbec neznamená rozhodující krok ve vývoji mozku. Myšlení a bádání začíná u člověka mnohem dříve, již v mateřském lůně.

Kdyby nějaký otec vystoupil a chválil se: „Můj malý už umí napodobovat grimasy, když mu je předvádím“, posluchači by se mu pravděpodobně vysmáli. Nicméně všichni rodiče pokládají své děti za geniální. Byl to již mladý americký psycholog Andrew Meltzoff, který popsal v sedmdesátých letech tento jev. Dítě staré sotva tři týdny špulí

lo pusu, když mu to někdo předvedl. Vyplázlo jazyk, když mu někdo svůj jazyk ukázal.

Meltzoff dal své pokusné děti pro jistotu nafilmovat a ukázal své záběry nezúčastněným kontrolním osobám. Ty potvrdily to, co vědec pozoroval: dítě otevírá ústa, vyplazuje jazyk. Toho, kdo tyto grimasy dítěti předváděl, přitom neviděli.

Meltzoff chtěl přesně vědět: Objevil jsem vrozenou schopnost? Nebo se jednalo o naučenou dovednost? Aby to vysvětlil, zřídil si laboratoř u porodnice v klinice ve svém městě Seattle ve státě Washington. Přiměl nastávající matky k tomu, aby mu zavolaly, když ucítí porodní bolesti. Pak spěchal jako mladý otec od rozhovorů nebo z konference do nemocnice. Nejmladší dítě, se kterým prováděl grimasy, mělo právě 42 minut věku. Napodobovalo všechno. Co to znamená z hlediska výzkumu

mozku, shrnuly před nedávnem Patricia Kuhlová a Alison Gepniková, jeho asistentky, v knize *The scientist in the Crib* (Badatelé v plénkách). Novorozeneček přesně ví, kde má jazyk, že je v ústech, nikoliv někde mimo. Může tedy využívat mapu oblasti své tváře. Novorozeneček umí poznat, že oválná věc před jeho nosem je lidský obličej, tvář jako je ta jeho. Přitom svůj obličej nikdy neviděl: „V mateřském lůně není zrcadlo,“ jak říkají autorky, jen ho zevnitř cítí. I když je ještě tak maličký, umí zkušenost vlastní smyslové identity přenést na druhého – to je zralé jednání.

Od doby Meltzoffa doznal výzkum kojenců velkého rozvoje. Ale největší zázrak, který vůbec umožnilo toto pozorování, zůstal nejdříve nevysvětlen, totiž zázrak, který se děje před narozením: Jak vzniká v prvních devíti měsících mozek, který toho umí tolik ještě dříve, než se začal učit? Nebo začíná učení již v mateřském lůně?

Nové technické vynálezy umožnily vědět dát fundovanou odpověď:

- Ultrazvukové snímky v 4D, tzn. v simulované videotechnice, zviditelňují první pohyby embrya ještě dříve, než je pocítí matka: již od sedmého týdne.
- Dodatečně ukazují záznamy mozku nenarozeného pomocí spintomografie, které oblasti nástroje myšlení již pracují a kde se teprve vytvářejí spoje.
- Rafinované experimenty chování dokládají, že plod je již několik týdnů po početí schopen rozlišit, zda se mu předkládá již známý, nebo zcela nový rytmus, jak dokládá Antony Decasper a jeho tým z univerzity v Nové Karolině: při novém rytmu začne jeho srdce bít silněji.

Žádný div, že takové neobvyklé objevy přilákaly ctižádostivé rodiče. V USA dávají malým bytostem cílevědomě poslouchat Mozartovy sonáty nebo svítí na matčino břicho kapesními bleskovými svítilkami jednou, dvakrát, třikrát, aby zprostředkovali plodu čísla. Není přitom jasné, zda se plod těchto podnětů spíše léká, nebo se jimi baví, ostatně denně potřebuje dvacet hodin spánku.

Nicméně i opatrný německý badatel Gerald Hüther je nadšen: „Mnoho z toho, co vědci v posledních letech objevili, mluví pro to, že máme nejnepřívětivější a nejvíce vzrušující část životní cesty již za sebou, když přicházíme na svět.“

Tato cesta začíná oplodněním vajíčka a prvním buněčným dělením. 19. den po oplodnění se vyvíjí první nervová tkáň. Je to doba, kdy žena zjistí, že se nedostavila její perioda a těhotenský test jí potvrdí existenci plodu v lůně. Neurální plotnička mění svůj tvar směrem k neurální trubici. Ve 26. dni se objeví na hlavovém konci trubice zesílení. Vzniká mozek. Tento proces se jmenuje neurogeneze a tvoří se při něm nervové buňky a podpůrné gliální buňky. Ale to, co zní jako poklidná metamorfóza, je ve skutečnosti exploze, která se rovná stěhování národů.

Vždyť většina mozkových buněk, které v životě potřebujeme, se vytváří již v první polovině období těhotenství, tedy do 19. týdne naší existence. Produkční koeficient je ohromující: každou minutu vzniká půl milionu neuronů!

Nové buňky – skládají se pouze z podlouhlého buňkového těla se dvěma vlasovitými nástavci – se dávají ihned na pochod. Podél vláken, které tvoří gliální buňky a které jim ukazují cestu, stěhují se neurony z místa vzniku uvnitř hlavy na povrch. V 19. týdnu jsou již všechny důležité mozkové struktury anatomicky rozeznatelné. Ale masa ještě netvoří třídu. A tak americká neurobioložka Lise Eliotová z Chicaga přirovnává buňkami naplněné mozkové hemisféry k velmi nedokonalému telefonnímu systému. Je to, jako by všech šest miliard lidí na zemi mělo po dvaceti telefonních aparátech, které však nejsou napojeny. Komunikační potenciál je ohromný, ale je třeba ho teprve uvést ve skutek.

Mozek začíná hlavní část své práce – vytváření synapsí: neurony vstupují do styku a zapojují se. Vytváření synapsí trvá až do druhého roku věku dítěte. Ve špičkových obdobích mozek doslova exploduje: každou vteřinu vzniká 1,8 milionů synapsí.

Mnoho prvních spojení vzniká naslepo, nikoliv podle plánu jako u Telekomu. Ale to vůbec nevádí, protože kojencův mozek je nastaven tak, že mnoho spojení zase zruší podle hesla: „dát stranou při nevyužití“. Lise Eliotová upřesňuje: „Synapse, které se málo aktivizují, protože mozek nenaslouchá řeči, neslyší hudbu, neprovozuje sport, nevidí hory nebo nepocituje lásku, zakrňují a vymírají.“ V raném dětství a mládí tak marně čekají v mozku synapse v obrovském počtu a pak se rozpadají – asi 20 miliard denně. Jedná se o zcela normální, i když snad trochu lité

vyvolávající proces rozpouštění. Ale zatímco v mozku plodu se spojovaly synapse anarchisticky jako u hordy zdivočelých techniků, jinde už natahují specialisté stabilní vedení. Dlouhá spojení vláken jsou opatřena izolační vrstvou myelinu, aby elektrické signály mohly rychleji a spolehlivěji dosáhnout svého cíle.

Jak zjistili vývojoví biologové, děje se tak v těsné součinnosti genetiky a prostředí a přísně podle pořadí: nejdříve jsou v nejstarších dílech nervového systému nastavena a trvale izolována vedení pro nevědomé procesy, jako je dýchání, pohybové reflexy, oběhový systém a trávení. Pak teprve přijdou na řadu vyšší oblasti, jako vnímání, plánování a myšlení.

Hardware je již celkem vybudován, zatímco probíhá programování, jak říkají počítačovní odborníci. To je možné nejlépe ukázat u nenarozených dětí: takové dítě dokáže rozeznat, kdo tam venku mluví a co vypráví.

Již pět a půl týdne po početí mohou embrya cítit dotek rtů nebo nosu. Lékaři to zjistili na embryích při samovolném potratu. Pozorovali embrya, která ještě několik minut žila, než umřela. Dva centimetry dlou-

hé bytosti otočily na bok hlavu, když se dítěte dotkl na obličejí vlas. Vnímavost na dotek se šíří v průběhu těhotenství po celém těle dítěte.

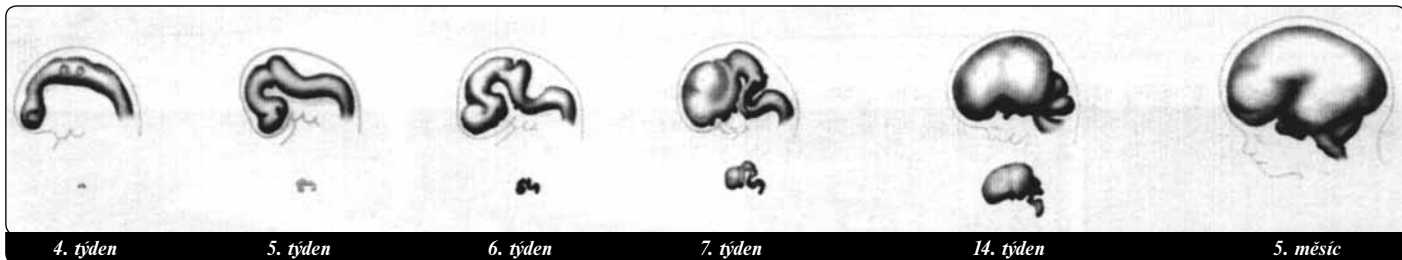
Příslušné buňky kůže se přitom spojují nejdříve s motorickými buňkami páteře, tak vznikají rané úhybné reflexy. V dalším průběhu těhotenství dochází ke spojení s mozgovým kmenem, s thalamem, v mezimozku a konečně s velkým mozkem, kde v druhé polovině těhotenství vzniká první „mapa“ malého tělíčka.

Ta je podstatně vyměřena na základě dotkových podnětů, a to zcela aktivně: „Zatímco se dítě v bříšku vrtí, natahuje ruce a nohy, dotýká se obličje a svých nohou a naráží na stěny lůna, vytváří si samo spoustu somatomotorických podnětů,“ vysvětluje L. Eliotová. V hlavě vzniká elektrická aktivita, s jejíž pomocí nalézají neurony schopné vnímat doteky své místo v mozgovém kmene, v thalamu a nakonec v kortexu. Tělocvik plodu v mateřském lůně, který v ultrazvuku vypadá tak vesele, má tedy zcela konkrétní účel.

Čich a chuť jsou další důležité smysly, které se rozvíjejí již v lůně. Nenarozené dítě zásobuje ještě matka skrze placentu, ale ono také pije plodovou vodu, na konci těhotenství to činí 400 ml denně. Při pokusech na zvířatech přidali badatelé do plodové vody králíků před narozením citronové aroma. Projevilo se to tak, že novorozený králíček hledal bradavku všude tam, kde to vonělo citronem, třeba i na zádech své matky.

Vývojoví badatelé se proto domnívají, že i lidé se učí rozeznávat chuť již v mateřském lůně, a tak se učí, jak jejich matka voní a chutná.

Nenarozené dítě může v 28. týdnu vnímat nosem vůni, jakmile se uvolní tkáň, která dosud uzavírala nosní dírky. Z pokusů s předčasně narozenými víme, že v této době reagují na silné vůně sáním, stahováním obličje nebo

odvrácením hlavy. Mladší plody tak nereagují.

Velice brzy začne zrát sluch, což vědci poznali podle toho, že již ve 24. týdnu těhotenství jsou první vlákna sluchové dráhy obalena do myelinu. Sluchové zážitky mnoho badatelů fascinovaly. Měřili sílu zvukového tlaku v lůně. Výsledek byl, že zvuky sem pronikají velice hlasitě. Nejen matčin hlas, ale i tlukot jejího srdce, proudění její krve v žilách, její dech a polykání a zvuky v jejích střevěch dělají strašný rámus. „Jen zvuk proudění krve je možno přirovnat k hluku na dálnici,“ píše dětský lékař Michael Hert ve své knize „Svět nenarozeného dítěte.“ „Ale dítě si z toho zřejmě nic nedělá, naopak, proniká k němu i to, co se děje venku.“

Na nové tóny reaguje plod hlavou a pohyby paží, mrkáním a zrychleným rytmem srdce, na navyklé tóny reaguje pozvolna, to znamená také vůbec ne. To umožnilo experimenty, které ukazují, že starší plod umí rozeznat hlásky „a“ a „i“.

Výšetření dětí po narození ukázalo, že dítě si umí leccos zapamatovat z toho, co k jeho sluchu před narozením proniklo. Tak poznává hlas své matky. Vědci poznali, že dítě raději slyší zvukový záznam hlasu své matky než záznam s cizím hlasem. Jeden kojeneček přestal plakat, když uslyšel z televize znělku jednoho

seriálu, na který se matka během těhotenství pravidelně dívala. Druhé dítě L. Eliotové si zvyklo na něco jiného: dávalo přednost jiné ukolébavce: zvuku ventilátoru z počítače v kanceláři.

Co se dítě naučí už v matčině lůně

Otázka, zda učení začíná již v mateřském lůně, je tím vyřešena. Gerald Hüther říká: „Výzkum mozku jednoznačně ukázal, že dítě je schopno se učit již dlouho před narozením. Shromažďuje zkušenosti o povaze svého životního prostředí a ukládá je ve svém mozku. Všechny schopnosti a dovednosti, které si přináší na svět, naučilo se tím nebo oním způsobem již v mateřském lůně, osvojilo si je a vyvíjelo se v nich.“

Jak ukázaly výzkumy badatelky Američanky Alison Gopnikové na univerzitě v Kalifornii při výzkumu rozvoje dětí v oblasti řeči, je zapominání stejně typické jako učení. Novorozenci mohou rozlišovat více hlásek než dospělí. I japonské dítě rozezná bez problému L a R. Se jménem Zbigniew Brzeziński mají dospělí potíže, pokud nejsou právě z Polska. Děti se mu naučí bez problému, když jsou v prvním roce adoptovány polskými pěstouny. „Děti jsou prostě světoobčané,“ říká Gopniková.

Děti dokážou rozlišovat nejen obličej jednotlivých lidí,

nýbrž i jednotlivých šimpanzů. Teprve v druhém roce se ztrácí tato pralesní schopnost. Má to asi něco společného s oním miliardnásobným vypínáním synapsí v mozku.

Jak důležité je tato spontánní praxe „samouka“ pro rozvoj dítěte, ukazuje dnes už klasický pokus se zvířaty v USA. Dvě kořata byla posazena na kolotoč. Jedno mělo tlapky na zemi a mohlo svým během uvádět kolotoč do pohybu. To druhé sedělo v košíku a pasivně se vozilo. Výsledek byl následující: Obě se podstatně lišila v dalším poznávacím chování. To, které jen nečinně pozorovalo, bylo jako slepé a jeho koordinační pohyby byly těžce narušeny.

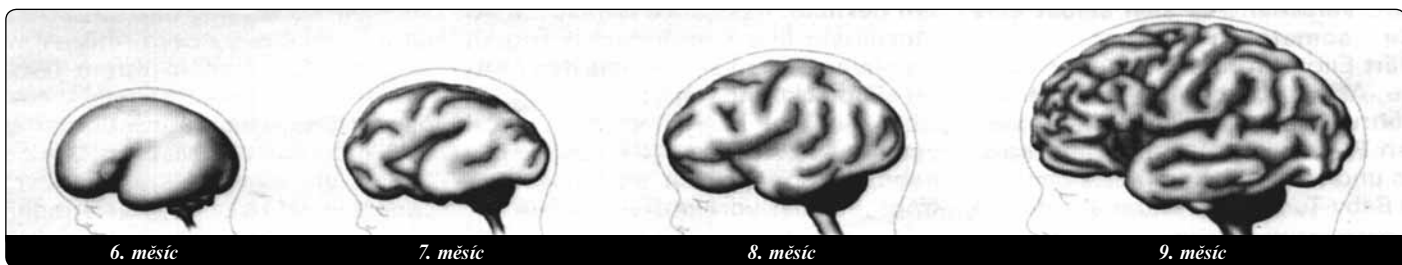
Princip samoučení vysvětluje, proč se nenarození mohou naučit některým schopnostem, které v mateřském lůně ještě nepotřebují. Potřebují je však ihned po narození, jako je dýchání, pláč, polykání. Kdyby se to začali učit až po narození, byl by s nimi během několika dnů konec.

V jednom jsou zajedno badatelé mozku, kteří se zabývají výzkumem mladých exemplářů druhu Homo sapiens: **Člověk si přináší na svět značné vědomosti a učební programy, které mu pomáhají otevřít se světu.** Wolf Singer z Institutu Maxe Plancka pro výzkum mozku ve Frankfurtu n. M. to nazývá vnitřní hodnotící systémy. Ty jsou pravdě-

podobně geneticky stanoveny. O některých již víme, jak na neuronální úrovni probíhají. Tak je možno vysvětlit zvyk na známé podněty příjmem elektrických aktivit, když je nerv vystaven stále stejnému druhu dráždění. Nový druh podnětu budí jiné neurony a vyvolává více pozornosti v mozku. Neexistuje však ještě další pud, který podněcuje dítě k hledání nového? O tomto „hledacím pudu“ se spekuluje. Jedná se o mozkový odměňovací systém, který nás činí šťastnými, když konečně rozlouskneme problém, který jsme již načali. Také velká schopnost kojenců napodobovat, kterou Andrew Meltzoff zkoumá již 25 let, se dá vysvětlit objevem zrcadlových neuronů, které zkoumají Italo- Vittorio Gallese a Giacomo Rizzolatti od devadesátých let. **Pravděpodobně má člověk od přírody nervové buňky, které neslouží jen ke koordinaci vlastních systémů, nýbrž dekodují také systémy protějšku – jsou to buňky pro dvojitý účel.**

„Napodobovat jednání a chování, které pozorujeme, je základní lidský pud, který zprostředkují zrcadlové neurony,“ říká Joachim Bauer z Freiburgu. U kojenců a malých dětí působí tento pud zcela bez zábran. Teprve později ho potlačují neurony z čelní oblasti mozku.

Z Bild der Wissenschaft 2/2006
přeložil Iš-

Jsme povoláni k plnosti lásky a štěstí

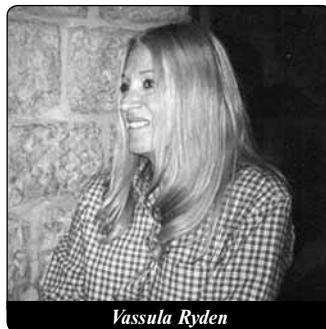
Dne 17. září 2005 přijal P. René Laurentin pozvání do Montreux, aby zde uvedl přednášku paní Vassuly Ryden „Opravdový život v Bohu“. Vystoupil před 2000 posluchači.

Když jsem přijal toto pozvání, netušil jsem, že se zde setkám s tak velkým množstvím lidí, dokonce v mezinárodním složení z Německa, Francie a různých kantonů Švýcarska. To na mě velice zapůsobilo. Ukazuje to, že mnozí z vás četli Vassulu, snad náhodou, četli jste to, co ona přijímá a co bylo pro ni objevením Boha. Bůh byl pro ni snad příliš daleko, jako abstraktní. Nyní objevila, že Bůh je živý, a když čtete tyto knihy, ve kterých Vassula ve vybraných chvílích rozmlouvá s Kristem, neříkáte, „ta má štěstí, ona je vyvolená“, nýbrž chápete, že tento dialog mezi Bohem a Vassulou je dialog, který ji volá, který na ni čeká a který se týká také vás. Myslím, že právě to je charisma Vassuly, že je pouze příkladem. Zůstává prostá a skromná, nevystavuje se do popředí, snaží se – tak nějak jako kněz při mši – zmizet, aby předala hlas Bohu. Tak tomu je a tak jsem se také s Vassulou seznámil. Náhodní lidé mi telefonovali: „Četli jsme Vassulu, a to změnilo náš život.“ A vysvětlovali mi podrobně, co se v jejich životě změnilo, že jejich život náhle dostal smysl, protože předtím žádným smysl neměl, žili tak trochu jako pohané, dokonce trochu jako živočichové, a nyní objevili nový rozměr lásky ve svém životě. Řekli mi: „Vy jste teolog, co tomu říká Církev?“ A já jsem odpověděl. „Já ji neznám.“ A oni mi dali její telefonní číslo. Telefonoval jsem jí a Vassula přišla ke mně. Položil jsem jí především několik otázek, protože je správné být obezřetný, je třeba rozlišovat. Nebyly to nějaké chytáky, nýbrž závažné otázky, které mě velice zaujaly. Zeptal jsem se jí: „Jak dlouho budou trvat ta vaše zjevení?“ Řekla mi: „Mám slíbeno, že je to pro celý můj

život.“ „Ale jak dlouho?“ Odpověď: „Kéž by to skončilo co nejdříve“ – protože skrze tento styk s Bohem přeje si pouze zůstat u Boha jako všichni vizionáři, které znám.

Co tady vlastně děláme? Stačilo by, aby k vám promluvila ona, protože ona nachází cestu, ona se setkává s ohlasem ve vašem srdci, a to, co říkají teologové, je většinou velice nudné, a já se za to omlouvám. Přesto je třeba udělat určitou zkoušku, abychom lépe viděli. To poselství, které přináší, je poselství živé, konkrétní, v obrazu a ve stylu Bible, nikoliv ve stylu teologů. Je v souladu s naukou Církve, pro ni jsou papež a biskupové zárukou, a především je ve shodě s Biblií a jako teolog vidím, že je Biblií bližší a konkrétnější než to, co říkám já jako teolog.

Co je tedy poselstvím Vassuly – Opravdového života v Bohu? – Proč je pravdivé? Protože Bůh je Lásky, to je jeho život. Miluje nás a volá nás, abychom následo-

Vassula Ryden

vali jeho život. To je něco velice jednoduchého. Bylo však zapotřebí 4000 let, abychom mu porozuměli, a především 2000 let, abychom mu porozuměli ještě lépe. Sdělil nám poznání Boha. Bůh, jak říká i Vassula, je ten, který nás stvořil (ostatně on nás tvoří i v tomto okamžiku). Kdyby nebylo Boha, neexistovali bychom. Existujeme skrze něho. Jen Bůh existuje skrze sebe samého a my existujeme, protože nás Bůh stvořil. Tvoří nás, tedy řeknete: „Jsme na Bohu závislí.“ Ne. Nejsme závislí, protože Bůh nás stvořil jako svobodné bytosti. Dává nám stejnou svobodu, jako je ta jeho, dává nám nezávislost a dokonce možnost, abychom na něho zapomněli, abychom ho zanedbávali, abychom dokonce proti němu bojovali jako démoni a lidé, kteří bojují proti němu. Bůh nás tedy stvořil a respektuje naši svobodu.

Vassula Ryden (uprostřed)

Když se obrátíme k filozofům, k řeckým filozofům, oni geniálním způsobem objevili Boha, nejdříve Parmenides. On všechno viděl prorockým způsobem. Podle něho Bůh byl všechno, ale on nerozlišil Boha od světa.

Na konci dlouhé řady velkých řeckých filozofů byl Aristoteles, který poznal, že Bůh je, že je stvořitel, že svět je nahodilý, že neexistuje sám od sebe, že musí tedy být Bytost, skrze kterou všechno existuje, a to je jediná bytost, která existuje sama od sebe. A především je toto Bytí nutné. A to ho vede do jakési slepé uličky, protože říká na jednom místě svých spisů: „Ale Bůh je nádherný.“ Říká: „Je to čirý kon,“ tzn. Ten, který sjednocuje hodnoty: krásu, dobro, všechno dobro, které je ve světě. Všechno to je v něm a vše ostatní je odlesk Boha.

A se svou filozofickou logikou, že Bůh je jeden, se ptá: A jaký je to Bůh? Miluje? Byl bych schopný ho milovat? A když ho miluji, je mu to vůbec k něčemu?

Na to filozofie nemohla dát Aristotelovi odpověď. Bylo nutné, aby promluvil sám Bůh. A pak, tisíc let před Aristotelem Bůh promluvil na jiném místě. Obrátil se na Mojžíše a řekl mu: „Já jsem.“ A Mojžíš mu řekl: „Mám donést poselství, ale národ mi neuvěří. Jaké je tvé jméno?“ Bůh tedy řekl své jméno: „Jsem ten, který je,“ tzn. – „jsem veškeré bytí, příčina všech věcí. Já jsem Stvořitel, osobně vyjádřeno – Já Jsem.“ Tuto formulaci Vassula dobře zná. Ale řečtí filozofové, ti, kteří Biblii překládali, napsali: „Já jsem ten, který jsem.“ „Ten, který je.“ Řecky to nezni právě dobře. Přeložili to tedy v řeči Aristotela: „Já jsem Bytí.“ Teď bylo řečeno to podstatné. Tisíc let před Aristotelem řekla Bible: „Bůh je Bytí. Ale Bytí, to je Bůh, který mluví, je to Bůh, který říká: – Já.“ Je to Bůh, který má slítování se svým lidem, který otročí v Egyptě, kde ho dozorcí bijí a pohánějí, aby rychleji vyráběl

stavební kameny, a tu přichází Bůh, aby svůj lid skrze Mojžíše vysvobodil. A současně se Bůh zjevuje. Tak vyjadřuje toto jeho – „Já jsem ten, který jsem“ Boží transcendenci, protože tento Bůh miluje svůj lid, má s ním sli- tování a Bible nám záhy řekne, že stvořil člověka k svému obra- zu jako sobě podobného.

Bůh není někdo zcela jiný, jak říkají filozofové a teologové, je zcela blízko. Když stvořil člověka, řekl podle prvních stránek Bible: „Učiňme člověka podle našeho obrazu, Nám podobného.“ Říká „nám“, protože Bůh není sám, Bůh není osamělý chodec, je to Bůh Láska. Bůh je ve třech osobách a to bude poslední slo- vo Nového zákona: „Bůh je Lás- ka.“ To je Boží důvěrné sdělení: „Nejsem nějaký vzdálený Bůh, nějaká smyšlenka, která nahání filozofům strach, nýbrž jsem Lás- ka.“ To znamená, že Bůh existu- je od věčnosti. Od věčnosti dává Otec identitu svému Synu a Syn mu všechno v přemíře vděčnosti vrací. (Tak by tomu mělo být i u nás, kterým Bůh daruje všech- no stvoření i náš život.) Tato usta- vičná vzájemná výměna mezi Otcem a Synem, tento dar úplné lásky od Otce k Synu a od Syna k Otci, tato láska je v jejich pod- statě. Tento vzájemný dar jejich vzájemnosti je Duch Svátý, kte- rý je v jejich nitru, je to jejich Láska. Není to další syn. Je to jejich Láska.

Něco podobného je v rodině. V rodině jsou dvě věci, které ros- tou: jsou to jednak děti, a to je pro všechny rodiče velká věc, ale za druhé od prvního okamžiku, kdy se muž a žena poznali jako dvě „já“, rodí se mezi nimi „my“. A toto „my“ dostává stále více a více prostoru. I když jsou od sebe vzdáleni, zůstává toto „my“. A každý z nich ví, že ten druhý stojí na jeho straně, aniž by to byla nějaká závislost, protože žijí v lásce.

Problém je tedy tento: Bůh je Láska, všechno stvořil z lásky a zve lidi, aby navěky sdíleli jeho lásku. Nejsme jako zvířata, která

Vassula Ryden

po krátké době skončí svůj život, my jsme povoláni k plnosti lásky, k plnosti štěstí, které je v Bohu. Bůh nás volá k této lásce, ale to je třeba obšírněji vysvětlit.

Co je to láska? Je to pojem nejdvojznačnější a nejkomplikova- nější. Když si lidé říkají – mi- luji tě, znamená to někdy: „Chci tě ovládat.“ Je to egoistická lás- ka, která jde někdy až k násilí, k žárlivosti, která zraňuje dru-

hou osobu i zabíjí. To je nejhorší tvář zvrácené lásky. Pak je druhý případ, kdy „miluji tě“ znamená: „Chci tvoje štěstí, tvoje dobro, chci, abychom vedli spolu stej- ný život, abychom svůj život jed- en za druhého obětovali, kdy- by to bylo třeba.“ Vidíme to ně- kdy dojemným způsobem, když jeden z těchto dvou zestárne ne- bo onemocní, a ten druhý zůstá- vá, nepouští ho, nejde k jinému

KNIHA O JEŽÍŠI KRISTU

Podle italských novin „La Repubblica“ píše papež Bene- dikt XVI. knihu o Ježíši Kristu. Hlavní myšlenka knihy je: „Kristus jako živá ikona Boží lásky.“ Papež chce poukázat na jedinečnost Ježíše Krista jako zachránce lidstva a vyzvednout jeho roli v dějinách a ve vztahu k jiným náboženstvím. Má to být kus „vyprávené teologie“. Práci na knize začal již jako kar- dínál a nyní ji systematizuje a prohlubuje.

MODLITEBNÍ INICIATIVA MUŽŮ

Seven rakouských mužů vyhlásilo modlitební iniciativu, kte- ré se mají účastnit muži v německy mluvícím prostoru. Hle- dají tisíc mužů, kteří by se po celý rok střídali po hodinách v ustavičné adoraci před Nejsvětější Svátostí oltářní. Dobro- volníci se mají zavázat k 1 hodině adorace týdně. Touto vytr- valou modlitbou chtějí přispět k obrácení světa. Rodiny veli- ce potřebují otce, kteří se modlí. Z těchto modliteb však ne- jsou vyloučeny ani ženy a děti.

BISKUPOVA RECIDIVA

Biskup Emmanuel Milingo obnovil své styky s Moonovou sektou a se ženou, se kterou v této sektě uzavřel před 5 lety sňatek. V minulých dnech opustil klášter, kde měl po domlu- vě s Janem Pavlem II. konat v tichosti pokání za svůj pohorš- livý skutek, a odejel opět do USA. Požaduje, aby byl v kato- lické církvi zcela zrušen kněžský celibát.

a nezačíná nový život. To je tedy obraz Boží lásky. Také vaše lás- ka k vašim dětem je obraz Bo- ží lásky. Vaše děti neznamenají pro vás méně než vy sami. Nao- pak, vaše láska vás dává dětem k dispozici a Boží láska je vám tak k službám. Nejsme si toho vědomi každý den, protože ži- jeme ve víře a Boha nevidíme. My i Vassula, která se stýká s Bo- hem a vidí zvláštním způsobem, jak je krásný obraz Otce, Syna a Ducha Svátého, ale Bůh je na- de vším a my ho teprve uvidíme v plnosti štěstí, lásky a poznání. Zatím však žijeme v noci víry a musíme se tomu učit.

Učit se milovat, to je Boží po- selství. Když říkáme: Bůh je Lás- ka, ale nemilujeme bližního, ne- jsme mu k službám, říká nám Bible, že lžeme. Náš život mě- ní to, když máme lásku k dru- hým a k rodině. Místo přiroze- ného egoismu, který chce všech- no strhnout pro sebe, dochází k opaku. Když poznáme Boží lásku, ta způsobí to, že se daru- jeme druhým.

„Větší štěstí je dávat než brát,“ řekl Ježíš. Tomu se učíme v živo- tě a velmi dobře se tomu můžeme učit v rodině, že je větší štěstí dávat než brát. Pán v Bibli šest- krát opakuje, že kdo svůj život ztratí, získá ho. Kdo chce svůj život zachránit jen pro sebe, ztratí ho.

Jednou dojdeme k oné plnos- ti, ale zatím v každodenním ži- votě musíme lásku prožívat jed- noduchým způsobem, tak jak ji prožívá Vassula. Není ani exal- tovaná, ani komplikovaná. Nau- čila se žít ve vztazích své rodiny a ve vztahu ke každému z vás, se kterými se setkává. To je te- dy to, co říká teologie, co říká Bible, co říká poslední Kristovo poselství, abychom byli jedno, ja- ko „Otec a Já jsme jedno, vy ve mně a Já v něm.“ Dojit k plnos- ti této lásky, to se musíme zde na zemi učit den co den.

Z Maria heute 427/2006
přeložil -lš-
(Kráčeno)

KOMISE PRO MEDJUGORJE

Katolická církev ustavuje novou komisi, která má prozkoumat dění v Medjugorje. Oznámil to kardinál Puljič, předseda biskupské konference v Bosně a Hercegovině. Toto téma bylo předmětem dlouhé diskuze na poslední biskupské konferenci, ačkoliv původně nebylo na programu. Iniciativa k tomuto ustavení přichází z Vatikánu, který podle listu Dnevník už nemůže dále zavírat oči před tímto fenoménem. Medjugorje patří dnes k největším poutním místům na světě. Jen v červnu toto místo navštívily statisíce poutníků, mezi nimi 4 500 kněží.

PAPEŽ NAVŠTÍVÍ

1. ZÁŘÍ MANOPELLO

Ještě před návštěvou své vlasti chce papež Benedikt XVI. navštívit v Manopello relikvii „Svatá Tvář“ (Volto Santo). Ta se přechovává v tamním kostele již několik staletí. Jedná se o velmi jemnou roušku, na které je možno vidět obraz Kristovy tváře, o kterém je naprosto vyloučeno, že by mohl být zhotoven lidskou rukou. Tato rouška patří tedy spolu s Turínským plátnem k nejzávažnějším relikviím svědčícím o zmrtvýchvstání Krista. Volto Santo navštívili již v poslední době kardinálové Meisner, Wetter a Schönborn. Místo se stalo velmi přitažlivým bodem pro stále větší počet poutníků.

HOMOSEXUÁLNÍ FESTIVAL V JERUZALÉMĚ ZAKÁZÁN

Na celý týden naplánovaný festival homosexuálů v Jeruzalémě narazil na velký odpor židů, křesťanů i muslimů na celém světě. Jeho zastánci jej prosazovali jako symbol tolerance a pluralismu.

Festival byl nakonec zakázán z bezpečnostních důvodů. Jeho odpůrci však trvají na úplném zákazu, protože Jeruzalém by měl být přístavem morálky. Proti konání se vyslovilo 75 % obyvatel Jeruzaléma.

Křížové výpravy je třeba rehabilitovat

Na papežské římské vysoké škole Regina Apostolorum se konalo v březnu symposium, které si vytklo za cíl vyjasnit otázky spojené s tzv. černou kapitolou církevních dějin, jakou jsou křížové výpravy. Jejím záměrem je rehabilitovat tento fenomén, který se stále přikládá křesťanům za vinu.

Ačkoliv byl papež Jan Pavel II. spíše tradičně katolický, změkčil některé dosavadní hranice. V roce 2000 přiznal odpovědnost katolické církve za pustošení, ke kterému došlo za křížových výprav.

Zdá se, že s tímto pojetím je konec. Symposium „Křížové výpravy, od mýtu ke skutečnosti“ začalo současně s afghánským procesem nad křesťanem, který konvertoval z islámu. V zahajovacím projevu označil církevní historik Roberto Mattei z Evropské univerzity v Římě křížové výpravy jako „obraně a nikdy agresivní války“.

Vinu na těchto válkách nesou muslimové, kteří v roce 1009 zbořili v Jeruzalémě Boží hrob, kde Ježíš odpočíval a ze kterého vstal z mrtvých. Když byzantský císař žádal o pomoc, protože se

dostával stále do většího muslimského útisku, papež Urban II. vyzval k znovudobytí Palestiny, která nejdříve patřila k Římské říši a kterou roku 634 dobyli Arabové. Po islámské invazi do křesťanských zemí a po zboření četných svatých míst nedělali křesťané nic jiného, než že bránili křesťanskou víru a kulturu proti islámu. Důvodem tedy nebylo nic jiného než „milosrdenství“, které se ovšem muselo prosadit krvavým způsobem.

Mattei prohlásil křížáky za „mučedníky“, kteří nasadili svůj život za víru. Křížácké výpravy měly stejný duchovní kořen jako mučednictví: „Křížová výprava patří stejně jako mučednictví ke konstantám křesťanského ducha.“ Proto je idea křížových výprav nejen pojem pro historické události středověku, nýbrž „prastará a nadále trvající kategorie křesťanského ducha, na kterou se někdy zapomene a pak opět vystoupí do popředí.“ Je třeba podle Matteie, abychom si je znovu připomněli, abychom je mohli přivést do správného vztahu k muslimskému fundamentalismu s jeho „mučednictvím“.

Tento názor podpořil církevní historik Joh Riley Smith z univerzity v Cambridge, který kritizoval jednostrannou prezentaci dějin. Kdo prosí o odpuštění, nezná dějiny. Podle něho je proto také film „Kingdom of Heaven“ (nazvaný také Sebezničení křesťanství) nesmysl, protože se snaží vynášet Arabů a křížáky představuje jen jako kruté a fanatické: „To nemá se skutečností nic společného.“ Tak se jen podporuje „pojetí dějin podle Usama bin Ladina“. Ovšem křížové výpravy se konaly o několik století dříve. Že obě strany si přitom počínaly krutě, zůstane asi pravdou, stejně jako skutečnost, že to byly také svého druhu ideologické války.

Pozván byl také americký autor Robert Spencer, který napsal knihu „A Politically Incorrect Guide to Islam“. I on se snaží křesťanský Západ objektivněji hodnotit. Křížové výpravy byly často označovány za „nevypovokovaný útok Evropy na islámský svět“. Ve skutečnosti však islám nejdříve dobyl Svatou zemi a po dobytí Jeruzaléma pronásledoval křesťany. Islámští extremisté mění a instrumentalizují dějiny, aby podpořili svůj nepřátelský postoj vůči Západu. Křížové výpravy byly pouhou obranou křesťanů proti džihádu, který pronásledování začal. Kruté počínání křížáků při dobytí Jeruzaléma bylo v té době za takové situace běžné.

Proti instrumentalizaci křížových výprav ze strany muslimů, kteří se stavějí vůbec proti Západu, chce Spencer dosáhnout pozitivního historického pohledu. Není třeba se za křížové výpravy vůbec stydět: „Mladí lidé si musí být vědomi, že mají kulturu a dějiny, na které mohou být hrdí, že nejsou potomky nějakých zločineckých utlačovatelů a že stojí za to hájit vlastní domov a vlastní rodinu proti utlačovatelům, kteří je chtějí zničit, a je-li třeba, položit za to i život.“

Podle Zenit

CÍRKEV SVATÉ HOUBY

Správce jednoho hotelu ve Švýcarsku byl zatčen, protože jako pastor „houbařské církve“ rozšiřoval mezi jejími členy halucinogenní houby. Domovní prohlídka u něho zkonfiskovala větší množství těchto hub v různém stupni zpracování. Jeho „církev“ měla být sborem „přítelkyň a přátel posvátné houby podle spirituální tradice evropských druidů, čarodějnic a jihoamerických šamanů“. Houba se měla konzumovat jako „svátost“. Patří k zakázaným látkám.

VÝSLEDKY SBÍREK V KIRCHE IN NOT

V roce 2005 shromáždila Kirche in Not ve sbírkách 75,4 mil €. Je to takřka o 5 mil € více než v roce 2004. Kirche in Not podporuje 5 900 různých projektů ve 145 zemích. Největší měrou přispěla Francie (14,3 mil), následovaná Německem (10,6 mil) a Španělskem (8,8 mil). Významnými částkami přispěly také Chile, Brazílie a Švýcarsko.

Prostředky jsou využívány pro stavební projekty (24,8 %), pastorační projekty (21,6 %), vzdělávání kněží a řeholníků (21,4 %), podporu chudých kněží (13,8 %). Do médií bylo investováno 3,8 %.

Obrana, nikoliv útok

Pravda o křížových výpravách

V rozhovoru s agenturou Zenit vysvětluje historik Joh Riley Smith, odborník na církevní dějiny, mylné představy, pomocí kterých islámští extremisté šíří nepřátelské postoje vůči západnímu světu.

Křížové výpravy jsou často prezentovány jako vojenské dobovačnické útoky. Byly jimi opravdu?

Nikoliv. Papež Urban II., který vyzval k první křížové výpravě na koncilu v Clermontu, učinil tak z dlouho trvajících obranných důvodů.

Ve svém svolání vysvětlil, že vyzývá ke křížové výpravě z toho důvodu, že útoky na křesťany ze strany Turků a jiných muslimských vojenských sil by bez obrany nabyly ještě větších rozměrů.

„Věřící, jak mnozí z vás už slyšeli, byli napadeni Turky a Araby a ti dobyli území Romanie, (řecké císařství), které sahá na Západě až k břehům Středozemního moře, až k Helespontu, který se nazývá Rameno svatého Jiří.“ V svolání papeže Urbana se dále praví: „Obsazovali stále více zemí tamních křesťanů a porazili je v sedmi válkách. Mnohé z nich usmrtili a vzali do zajetí, chrámy rozbořili a zpusťovali byzantskou říši. Jestliže připustíme, aby to dále beztrestně konali, budou křesťané napadáni ve stále větší míře.“

To, co Svatý otec tehdy řekl, plně souhlasilo. V průběhu „džihádu“ neboli Svaté války v době od sedmého století až do doby papeže Urbana dobyli muslimové polovinu křesťanů obývaných území a ta islamizovali. Až do křížových výprav na to křesťanská Evropa nijak nereagovala.

Jaké jsou nejvíce rozšířené bludy o křížových výpravách?

Jedno z největších nedorozumění je představa, že křížové výpravy byly neočekávané útoky na islámský svět ze strany Evropy.

Ve skutečnosti dobyli muslimové Jeruzalém v roce 638 na

počátku staletí trvajících útoků a křesťané byli vystaveni spirále pronásledování, které hrozilo další eskalací.⁽¹⁾

Na počátku 8. století bylo např. ukřížováno 60 křesťanských poutníků, kteří přicházeli z Amorionu, jednoho byzantského města uprostřed Anatólie. V té době jeden muslimský velitel v Cesareji poručil zajmout skupinu poutníků z Ikonie a všechny dal popravit jako špiony s výjimkou malého počtu těch, kteří odpadli od křesťanství a přijali islám.

Muslimové požadovali od poutníků také peníze pod pohrůžkou, že pokud nezaplatí, dají zpusťovat chrám Zmrtvýchvstání.

V dalším průběhu osmého století zakázal muslimský vládce Jeruzaléma používat na veřejnosti symbol kříže. Zvýšil daně pro nemuslimy, které museli křesťané platit, a zakázal jim předávat víru svým dětem a dalším spolukřesťanům.

Na počátku 9. století bylo pronásledování tak kruté, že velká část křesťanů uprchla do Konstantinopole a jiných křesťanských měst. V roce 937 řá-

dili muslimové o Květné neděli v Jeruzalémě a zbořili chrám na Kalvárii i chrám Zmrtvýchvstání.

V roce 1004 nařídil fatimidský kalif (dynastie po nejmladší Mohamedově dceři Fatimě) Abu Ali al Mansur al Hakim zničení všech chrámů, spálení křížů. V následujících letech bylo zničeno na 30 000 kostelů a nesčetné množství křesťanů přestoupilo k islámu, aby si zachránili život.

V roce 1009 dal al Hakim zbořit chrám Božího hrobu spolu s mnoha dalšími chrámy. V roce 1056 vyhnali muslimové z Jeruzaléma 300 křesťanů a zakázali evropským křesťanům vstup do obnoveného chrámu Božího hrobu.

Když obsazovali Jeruzalém v roce 1077 Turci, slíbil emir Atsiz bin Uvag obyvatele ušetřit, ale jakmile jeho muži vstoupili do města, povraždili na 3 000 lidí.

Další velmi rozšířený historický omyl je, že křížové výpravy byly vedeny se záměrem přinutit muslimy násilím k přijetí křesťanství. Proti tomuto tvrzení stojí fakt, že v žádném svolání papeže Urbana II. není zmínka, že by křížáci měli muslimy obracet na křesťanství. V žádném jeho prohlášení na koncilu v Clermontu o tom nenajdeme ani slovo.

Teprve v 13. století, tedy více než 100 let po první výpravě, byl z Evropy učiněn koordinovaný

pokus obrátit muslimy ke křesťanství. To bylo tehdy, když na územích obsazených křížáky zahájili františkáni misijní činnost. Ale tento pokus zůstal zcela bez výsledků.

Další bludem jsou pověsti, že křížáci vyplenili Jeruzalém v roce 1099.

Dobytí Jeruzaléma se často popisuje jako jedinečná událost středověkých dějin a jako hlavní důvod nedůvěry muslimů vůči západnímu světu. Správně by mělo být řečeno: Jsou to muslimové, kteří po tisíciletí šíří protizápadní nenávisť a protizápadní propagandu.

Zpusťování Jeruzaléma křížáky byl nepochybně zavrženíhodný zločin zvláště z hlediska nábožensko-mravních principů, na které se odvolávali. Z hlediska vojenského to však byl v té době postup zcela standardní a obvyklý.

V té době platila obecně zásada vedení války, že pokud při dobývání klade obránce odpor, může vítěz přistoupit k drancování. Pokud odpor nekladl, musel zůstat ušetřen. Je historicky doloženo, že muslimské armády se chovaly stejným způsobem, když vstoupily do dobytých měst.

Nelze sice chování křížáků omlouvat. Jedno pustošení neomlouvá druhé. Jisté však je, že chování křížáků v Jeruzalémě odpovídalo chování armád té doby.

V roce 1148 neváhal muslimský velitel Nur ed-Din vyvraždit všechny křesťany v Aleppu (severozápadní Sýrie). V roce 1268 džihádské vojsko mameluckého sultána Baybara obléhalo Antiochii a sultán zjistil, že křížáci již město opustili. Napsal tedy veliteli křížáků dopis, který se zachoval a ve kterém se chlubil, že provedl na křesťanech masakr.

Nejproslulejší je vstup džihádu do Konstantinopole 29. května 1453. Jak píše historik Steve Runciman, každého, koho ve městě potkali, bez milosti zabili, muže, ženy i děti.

Papež Urban II. vyzývá na synodě v Clermontu (1095) k první křížové výpravě

K mylným tvrzením také patří, že se papež Jan Pavel II. za křížové výpravy omluvil. Ve skutečnosti to neučinil.

Názor, že papež Jan Pavel II. se omluvil za křížové výpravy, je jistě velice rozšířen. Když zemřel, připomněl *Washington Post*, že „papež Jan Pavel II. se během svého dlouhého pontifikátu omluvil muslimům za křížové výpravy, Židům za antisemitismus a pravoslavným křesťanům za zpusťování Konstantinopole, Italům za vztah k mafii a vědcům za pronásledování Galileiho.“

Ale ve skutečnosti se Jan Pavel II. neomlouval za křížové výpravy. To, co bylo takové omluvě nejbližší, byla jeho promluva 12. března 2000 v „Den odpuštění“, kdy řekl: „Musíme vzít na vědomí nevěrnost k evangeliu, které se dopustili někteří naši bratři ve víře zvláště ve druhém tisíciletí. Prosme o odpuštění za rozdělení křesťanů a za násilí, kterého někteří použili ve službě pravdě, a za nedůvěru a nepřátelský postoj, který byl někdy zaujat vůči příslušníkům jiných náboženství.“

Toto rozhodně nelze chápat jako jednoznačnou omluvu za křížové výpravy.

Jak chápali muslimové tehdy a dnes křížové výpravy?

Po celá staletí, když osmanská říše vzkvétala, nebyly křížové výpravy přední starostí islámského světa. Z pohledu Západu se jednalo prostě o neúspěch. S úpadkem vojenské moci a jednoty islámského světa a se vzestupem Západu došlo k podnícení muslimských resentimentů týkajících se toho, co nyní nazývají přepadení a pustošení.

V jakém míře si dnes extremistické kruhy posluhují šířením bludů o křížových výpravách?

Křížové výpravy dnes vyvolávají větší zpusťování než jaké způsobili ti, kteří je po tři staletí vedli. Nemám tu na mysli ztráty lidských životů a ničení

Expanze islámu v Evropě

materiálních statků, ale subtilnější formu pustošení.

Křížové výpravy se staly hlavním proviněním nejen katolické církve, ale celého západního světa. Jsou důkazem č. 1 pro obvinění, že je to Západ, který je odpovědný za současnou konfrontaci mezi muslimským světem a západní postkřesťanskou civilizací. Západ prý muslimy provokoval, vykořisťoval a jednal s nimi brutálně od dob, kdy do Jeruzaléma vtáhli první franští rytíři.

Usama bin Ladin mluví o své organizaci nikoliv jako o Al-Kaida, ale jako o „světové frontě islámu pro svatou válku pro-

ti Židům a křížákům“ a vyzval k „svaté válce proti Židům a křížákům“.

Tento způsob vyjadřování je velmi rozšířený. 8. listopadu 2002, krátce před vypuknutím irácké války, která vedla k pádu Saddáma Huseina, kázal šejk Bakr Abed Al Razzaq Al Samaraai v mešitě – „matce všech válek“ – o „těžké hodině, ve které prožívá islámský národ výzvu nevěřících a je konfrontován se silami a nevěrou nevěřících, Židů, křížáků, Američanů a Britů“.

Podobně se vyjádřili islámští džihádisté, když v prosinci 2004

bombardovali v Saúdské Arábii konzulát USA, že tento útok je součástí velkého plánu, totiž protiúderu proti „křížákům“. V jejich prohlášení čteme: „Tato akce byla součástí většího počtu kroků, které plánuje a organizuje Al-Kaida a které jsou součástí boje proti křížákům, Židům a jsou součástí plánu dosáhnout toho, aby všichni nevěřící opustili Arabský poloostrov.“

Chlubili se, že se jim podařilo „vniknout do velké pevnosti křížáků na arabském poloostrově a do amerického konzulátu, ze kterého Američané kontrolovali celou zemi“.

Taková propaganda o křížových výpravách nesmí obyvatelům Západu nahánět husí kůži. Je čas říci zcela jasná slova. Naše děti je třeba učit, aby byly hrdé na své dědictví. Musí vědět, že mají kulturu a dějiny, za které mohou být vděční. Že nejsou vnuky či dětmi tyranů a že jejich domov a rodiny stojí za to, aby je bránily proti každému, kdo by jim je chtěl vzít a nezdráhá se přitom k dosažení svých cílů používat vražd a zločinů.

(1) S expanzí islámu ihned po jeho vniku a s tím spojeným zpusťováním, které působil katolická církev dlouho před první křížovou výpravou, bychom se měli lépe seznámit. Dověděli bychom se např., že roku 846 pronikli Saraceni až do Říma a zpusťovali chrám svatého Petra (pozn. překl.).

Z Der Fels 6/2006
přeložil -lš-

KOŘENEM ZLA JE ISLÁM

Vedoucí misijního karmelského díla v Libanonu Martin Landmesser vyzval k modlitbě za Židy, muslimy i křesťany. Znepřátelené strany potřebují lásku k nepřítelům, jakou může dát jen Ježíš Kristus. Podle zpráv z Libanonu se řada muslimských extremistů po setkání s křesťany radikálně změnila a angažují se na poli smíření. V militantních organizacích však nemají žádné slovo. Podle Landmessa jsou za všechno odpovědění muslimové. Korán je učí nepřátelství k Židům. Je to jediná vysloveně antisemitská kniha, kterou je možno na Západě volně koupit. Dokud budou muslimové věrni své víře, nemůže být na Blízkém východě pokoj. Islám je totiž učí, že Izrael nesmí být uznán a celá jejich země patří Alláhovi.

* * *

Největší porodnost na světě vykazuje Somálsko: 6,91 porodu na 1 matku. Následuje Nigérie s 6,83, Afghánistán s 6,78 a Jemen 6,75. Všechny tyto země jsou muslimské.

Pro srovnání indexy na Západě: USA 2,07, Německo a Rakousko 1,3, Rusko a Itálie 1,2, Španělsko 1,1. Prognóza: do roku 2050 se počet rodilých Evropanů sníží o 100 mil.

V posledních letech klesl podíl obyvatelstva vyspělých průmyslových zemí na světovém obyvatelstvu o 20%. Podíl muslimských národů, kterých přibýlo 15%, stoupl na 20%.

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

radosti zcela jistě nenapodobujeme Boha a jistě nám ji neuložil do srdce ani nevnukl náš Stvořitel. Je pro ni jedno jediné vysvětlení. Takové potěšení ze zlého, tedy ve své podstatě antiradost, je ďáblův objev a vznikl v něm jako záměr jednat proti Bohu, mstít se mu za své zavržení. Je to také jediná „radost“, která mu zbyla a které je schopen. Po celou dobu lidských dějin jsme svědky, jak ďábel nedělá nic jiného, než že v malém i velkém měřítku šlape a ničí všude tam, kde rozkvétá Boží zahrada. Nemůže ničit a pustošit osobně, dovede si však mezi lidmi najít své nástroje a prostředníky. Nemusí v nich ani vzbudit stejnou zlobu a nenávisť, jaká je nejlustnější pohnutkou všeho jeho jednání, stačí, aby se mu podařilo, že je oloupí o úctu k tomu, co pochází od Boha, a obrátí naopak všechnu jejich pozornost ke svému dílu.

Jeho největší satisfakcí je, když může dát triumfovat své zlobě právě tam, kde by se nejvíce měla projevovat Boží dobrota a sláva. Můžeme si to doložit na obzvláště výmluvných příkladech.

Člověk, koruna stvoření, je nejkrásnější, nejobdivuhodnější a nejcennější Boží zahradou na tomto světě. Díváme se často na stvoření člověka jako na událost z pradávnej minulosti. Skutečnost je jiná. Bůh je stále u díla, osobně a bezprostředně se účastní vzniku a počátku každého člověka, aby ho obdářil dechem života. Kdykoliv se muž a žena spojí v lásce, která klade základ k novému životu, je to stejně posvátná chvíle jako onen slavný šestý den stvoření, neboť Bůh se spojuje s nimi, připojuje svou lásku k jejich lásce a opakuje stvoření člověka k svému obrazu a podobnosti, aby vždy znovu viděl, že je to velmi dobré. To je ten pravý dů-

vod k opravdové extázi těla i duše. Není proto přímo rouháním zavřít se před ním a odmítnout jeho stvořitelskou spolupráci? Je to totéž jako prohlásit: „Běž teď pryč, my tě tu nechceme!“ a pozvat si místo něho odvěkého nepřítele Boha i člověka, aby v samém zárodku pošlapal Boží zahradu. K jeho nejúspěšnější a nejučinnější inspiraci patří právě zhoubné prostředky hromadného ničení, které dal člověku k dispozici. Nejsou to jen válečné zbraně. Daleko větší množství lidských životů než ony zničily již jiné hromadné prostředky, nazvané eufemisticky (a přitom živě) antikoncepcí.

Kdykoliv potkáme matku v jiném stavu, měli bychom se v úctě poklonit, ne-li pokleknout před fantastickým Božím zázrakem a děkovat Bohu za to, co se odehrává v jejím lůně. Svátým začátkem početí a stvoření člověka se dává do pohybu největší div všech divů. Představme si, že by nějaký geniální výrobce přišel na trh s výrobkem, třeba samočinným počítačem, který by však neměl známou hotoovou podobu, ale byly to jen dva miniaturní knoflíčky s návodem: „Spojte tyto dva knoflíčky v čistém a bezprašném prostředí a nerušte tento produkt v jeho samovývoji, dokud se sám nerozvine a nepřihlásí jako hotový a akceschopný.“ S jakým úžasem bychom hleděli na ten div, jak geniálně a koordinovaně se molekuly hemží a sdružují ve smysluplné a promyšlené části, jak se důmyslně propojují, aby nakonec vytvořily složitý funkční celek! Odvážil by se někdo takové „embryo počítače“ zničit nebo během jeho vývoje rozpívat s poukazem, že je to ještě není počítač, nýbrž jen taková prkotina? Pokud by se o to přesto někdo pokoušel, pokládali bychom ho buďto za blázna nebo zlomyslného škůdce. A k podob-

né, ale ve skutečnosti mnohem větší zaslepenosti či zlomyslnosti přivedl Zlý člověka ve vztahu k nenarozenému životu, protože pokládá za svůj velký triumf a výsměch Bohu, že naučil člověka ničit život přímo tam, kde se tak zázračně rozvíjí. Mateřské lůno změnil na popraviště, ale tak rafinovaně a lstivě, aby to nebudilo hrůzu a odpor, ačkoliv si toto jeho dílo svou nelidskou krutostí v ničem nezadá s mařením nevinných životů a statků, jakého jsme svědky např. v již šedesát let trvající válce na Středním východě.

To jsme u jiné situace, kterou si vrah a lhář připravil, aby po celá staletí obzvláštním způsobem škodil lidem a vysmíval se Bohu. Vybral si právě ta místa, kde se Bůh po celá tisíciletí zjevoval vyvolenému národu, aby zde inspiroval své „zjevení“ a své „náboženství“ s nejtěžší ambicí odstranit a vytlačit právě Boží zjevení a prosadit to své lstí, mečem, ohněm. To, co čteme o islámu např. v koncilních dokumentech, je jen část pravdy, která se nezmiňuje o podstatě islámu, jeho původu, jeho historických důsledcích a především o jeho současné podobě a široké aktivitě. Nemůžeme se vyrovnat s tím, co správně nepojmenujeme. Není jiného „světového náboženství“, které by bylo nejen tak velkou snůškou překroucených pravd a lží, ale které by bylo také zahaleno do tolika mýtů, nepravd a kamufláží, jako je tomu u islámu. Islámská praxe je nejhouževnatější totalita, která všechny jiné předešla, všechny překonal. Žádné „světové náboženství“ nezpůsobilo a dodnes nepůsobí křesťanství více škod, bolestí a ztrát než islám. Je-li něco, za co by mělo křesťanství ve vztahu k islámu prosit za odpuštění, pak je to skutečnost, že hned na samém počátku neodhalilo před celým světem jeho kořeny a pravou tvář a dovolilo mu s pasivní

netečností celá čtyři staletí, aby se šířilo, upevňovalo svou moc a likvidovalo přitom právě nejstarší apoštolské křesťanské obce a oblasti. Při četbě listů svatého Jana a svatého Petra není těžké si představit, jakými slovy by tito apoštolové uvítali islámské „zjevení“ i jejich autora. Mešita na svatě jeruzalémské hoře je trvalým zhmožněním ďáblova výsměchu Hospodinu, jako by marně posílal svého Syna naplnit Zákon, když právě tam, kde hlásal příchod Božího království, zůstalo dodnes v neúprosné platnosti „Oko za oko a zub za zub“. Jako by právě Svatá země byl ten dům, ze kterého zlý duch byl kdysi vyhnán, ale který našel vyčištěný a vrátil se tam se sedmi duchy horšími, než je sám. Jako by zde platil převrácený Pavlův výrok: Kde se projevil milost, tam se v ještě větší míře prosadila ďáblova lest a zloba. Před tváří celého světa satan pustoší Boží zahradu ve Svaté zemi, a to prostřednictvím vyznavačů právě těch náboženství, která se odvolávají na Abraháma.

Má-li být modlitba za nastolení míru opravdu účinná, musí naléhavě vzývat o odstranění kořenů narůstajícího zla: činně vytrvalé a hojné pokání za viny a zanedbání svá i našich předků. Modleme se na důležité a opomíjené úmysly – prosme vytrvale a hojně za Izrael, aby poznal čas svého navštívení. Bůh jistě splní vše, co mu přislíbil, ale nyní je na tahu Izrael, aby uznal a přijal jediného Mesiáše. Konečně prosme vytrvale a hojně za vyznavače islámu, aby Bůh otevřel jejich oči, aby byli zbaveni svého zotročení a obrátili se k jedinému pravému Bohu a k tomu, kterého poslal světu, k jeho Synu Ježíši Kristu. Modleme se vytrvale a hojně, aby Bůh „přikázal satanovi a svrhl ho svou božskou mocí do propasti“, a tuto vytrvalou modlitbu spojujme s opravdovým postem.

-š-

Výzvy fatimského poselství (67)

Musíme si být vědomi toho, že se nám dostalo účasti na Kristově kněžství, abychom spolupracovali na jeho vykupitelském díle. Toto vědomí nám pomůže důstojně zachovávat přikázání o neděli jakožto dni zasvěceném Pánovi: o dni, který má být využit také pro naši vlastní evangelizaci, pro studium Božích zákonů a Boží nauky, abychom je pak v našem každodenním životě dokázali aplikovat na každou situaci, žili je a předávali těm, kdo jsou kolem nás, především těm, které nebe svěřilo naší odpovědnosti.

Jestliže naopak strávíme svou neděli jen v tělesném odpočinku a zábavách, můžeme pak říci, že jsme splnili své kněžské poslání u těch, které nám Pán svěřil? Nebudeme zanedbávat dobrý příklad, který jsme povinni dávat těm, kteří nás pozorují? Nezapomínejme, že apoštolát dobrého příkladu je vyšší než apoštolát slova, jestliže ono není důsledně převedeno do našeho praktického života. Je velmi pravdivé úsloví našeho lidu: *Slova hýbou, ale příklady táhnou*. Tím se chce říci, že náš život má být v harmonii s našimi slovy.

My všichni jsme více či méně odpovědní za prostředí, v němž se nacházíme, za dobro bližních a za spásu jejich duší. Svými postoji vůči nim, svými slovy, svými skutky a svými modlitbami, které máme konat zvlášť i spolu s nimi a za ně, si máme vzájemně pomáhat kráčet a vytrvat na dobré cestě: na cestě víry v Krista, na cestě naděje a na cestě lásky, která nás všechny spojuje v Kristu, hlavě a vůdci svého lidu, jímž je Církev. Jestliže tak nečiníme, jak zasvěcujeme Pána svou nedělí?

Ve svém evangeliu sv. Jan říká, že mnozí z učedníků, kteří doprovázeli Krista, když ho slyšeli zvěstovat tajemství Eucharistie, nevěřili, pohoršovali se a opustili Pána. Tehdy Ježíš, když to viděl, jim řekl: „Nad tím

se pohoršujete? Co teprve až uvidíte Syna člověka, jak vystupuje tam, kde byl dříve? Co dává život, je duch, tělo nic neznamená. Slova, která jsem vám mluvil, jsou duch a jsou život. Ale jsou mezi vámi někteří, kdo nevěří.“ Ježíš totiž věděl od začátku, kdo jsou ti, kdo nevěří, a kdo je ten, který ho zradí. A dodal: „Proto jsem vám říkal, že nikdo ke mně nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce.“ Proto mnoho z jeho učedníků odešlo a už s ním nechodili. Ježíš tedy řekl Dvanácti: „I vy chcete odejít?“ Šimon Petr mu odpověděl: „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života, a my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svätý Boží!“ Ježíš jim na to řekl: „Nevyvolil jsem si vás dvanáct? A přece jeden z vás je ďábel.“ Tím myslel Jidáše, syna Šimona Iškariotského. Ten totiž, jeden z Dvanácti, ho měl zradit (Jan 6,61-71).

Tento úryvek evangelia nám ukazuje, jak už od počátku byli v Boží Církvě nevěřící, nevěrní a dezertéři. Opouštějí Boha, aby podlehlí pokušením pýchy, žádostivosti těla, ďábla a světa.

Nedbají na to, co řekl Pán: „Co dává život, je duch, tělo nic neznamená.“ Vždyť když duch opustí tělo, k čemu ono slouží? Pojďme na hřbitov a pozorujme hroby: dají nám odpověď!

Ale tato odpověď je ještě neúplná, protože přijde den, v němž tato těla, rozpadlá na prach, vstanou z mrtvých k věčnému životu a znovu spojená s dušemi, jež je oživovaly během pozemského života, budou mít účast na tomtéž osudu, který byl duším vymezen hned po smrti podle zásluh dobrých či zlých skutků každého. Proto nám Ježíš Kristus říká, že tělo nic neznamená, neboť duch je tím, který dává život. A slova, která nám řekl, jsou duch a jsou život - to pro ty, kdo jim věří a poslouchají je. Sv. Petr odpověděl: „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života.“

Jako apoštol máme věřit Kristu a zůstat spojeni s ním v osobě Petrova nástupce, papeže a římského biskupa, a s ním říci: „Věříme a víme, že ty jsi Svätý Boží, Kristus, Syn živého Boha, který jsi přišel na svět, abys nás spasil; a že jen ty máš slova věčného života!“ A čím více vidí-

me, že se druzí vzdalují, tím pevněji se máme přidržet své víry v Krista v osobě jeho představitele, papeže, jediného pravého vůdce jediné pravé Boží Církvě, založené Ježíšem Kristem. On zůstane a je s námi až do konce časů: „Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa“ (Mt 28,20).

Toto je brána spásy, kterou nám Bůh otevřel, a cesta, po které dojdeme až k němu: Kristus ve své Církvě. Jsme údy Kristovy Církvě, jsme součástí Kristova shromáždění a žijeme spojeni s Kristem, abychom byli skrze Krista spaseni. A neděle je den určený Bohem k tomu, aby se spojily ve shromáždění údy Kristova mystického Těla, které tvoří jeho Církev.

27.

CTI OTCE SVĚHO A MATKU SVOU

Cti otce svého a matku svou, jak ti to přikázal Hospodin (Dt 5,16).

Když sv. Pavel píše Efesánům, připomíná dětem toto přikázání, které dal Bůh celému lidstvu: *Děti, poslouchajte své rodiče, jak se to sluší u křesťanů, protože tak to má být. „Cti otce svého i matku“ - to je první přikázání, při kterém se slibuje odměna: „aby se ti dobře vedlo a abys dlouho žil na zemi“* (Ef 6,1-3). Máme zachovávat tento zákon, který nám předepisuje, abychom ctili otce a matku, nejenom proto, abychom byli šťastní na zemi, ale hlavně proto, abychom se vyhnuli věčnému trestu, neboť jednat v opačném smyslu je proti spravedlnosti a lásce, a to samo představuje těžký hřích, který nás může dovést k věčnému zatracení označovanému jako věčná smrt: „Kdo zlořečí svému otci nebo své matce, bude vydan na smrt“ (Ex 21,17).

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

OREL, župa Svatováclavská, Pospíšilova a Kozinova Vázvou na cyklistickou orelskou výpravu po trase Kladno - Říp - Počaply u Litoměřic v sobotu 26. srpna 2006.

Výprava se uskuteční s podporou Statutárního města Kladna a Římskokatolické farnosti Počaply. Trasa povede většinou po cyklostezkách (od Roudnice n. L. podél Labe). Délka trasy cca 70 km.

Harmonogram výpravy: 26. srpna 2006 - 6.45 hod. - sraz účastníků v Kladně na náměstí Starosty Pavla u mariánského sloupu (centrum města, u hlavního kostela Nanebevzetí Panny Marie, vedle radnice, nad hlavním autobusovým nádražím). Cesta z Kladna přes Velvary na Říp, dále přes Roudnici n. L. do Počaple u Litoměřic. Předpokládáný konec výpravy v 18 hod. v Počaplech.

27. srpna 2006 - mše sv. v kostele sv. Vojtěcha v 9.00 hod. v Počaplech. Snídaně, cesta domů (možné cestovat vlakem do Prahy nebo jet na kolech domů podél Labe či vnitrozemím).

Patronem výpravy je sv. Jiří, patron rytířů a jezdců, jemuž je zasvěcena kaple na posvátném Řípu. Ve jménu sv. Jiří vyrazíme vstříc dálkám a poznání vlasti. S jeho pomocí chceme úspěšně dorazit do cíle! Zdař Bůh!

Prespání v Počaplech zajištěno. Hlaste se pořadatelům níže:

Středočeský kraj - PhDr. Stanislav Vejvar (Orel župa Svatováclavská), tel.: 312 247 910, standa.vejvar@volny.cz

Plzeňský kraj - David Mráz (Orel župa Kozinova), mobil: 604 860 299, mraz.david@atlas.cz

Praha - Ing. Petr Kolář (Orel župa Pospíšilova), mobil: 603 195 231, kolarovi@volny.cz

Sága moravských Přemyslovců. Život na Moravě od 11. do počátku 14. století

Od 20. dubna do 6. srpna probíhala v Olomouci ve Zdikově paláci výstava s názvem „Sága moravských Přemyslovců. Život na Moravě od 11. do počátku 14. století“, jež vznikla k sedmi stému výročí tragické smrti posledního českého krále z dynastie Přemyslovců, které si připomínáme 4. srpna 2006.

Krátká životní pouť mladického, ani ne sedmáctiletého Václava III. byla ukončena rukou neznámého vraha na olomouckém hradě právě v okamžiku, kdy se v tomto moravském městě sjížděla zemská hotovost, v jejímž čele chtěl mladý král uhájit svůj nárok na polskou korunu. V horkém letním odpoledni byl tehdy zmařen nejen život sedmého českého krále, ale zároveň skončila i vláda Přemyslovců nad našimi zeměmi, neboť Václav III. byl posledním legitimním mužským potomkem tohoto rodu.

Výstava „Sága moravských Přemyslovců. Život na Moravě od 11. do počátku 14. století“, na níž zapůjčily exponáty desítky kulturních institucí z celé České republiky, přibližuje návštěvníkům život našich předků během tří staletí přemyslovské vlády nad Moravou, a to na základě nejnovějších vědeckých poznatků. Shrnuje politické i hospodářské dějiny Moravy za vlády Přemyslovců, postihuje významné historické osobnosti a mapuje jejich podíl na utváření dějin Moravy i českého státu, případně středoevropské politiky.

Po Olomouci bude celá expozice přenesena do Brna, kde se výstava „Sága moravských Přemyslovců. Život na Moravě od 11. do počátku 14. století“ představí veřejnosti od 14. září 2006 do 21. ledna 2007, a sice v prostorách Muzea města Brna na hradě Špilberku.

(Zdroj: www.olomouc.cz)

Vydavatelství MCM, jehož cílem je podporovat a rozvíjet duchovní život věřících prostřednictvím literatury, stojí pevně za faktem, že dnešní Evropa, její kultura, civilizace vyrostly z křesťanských kořenů a že to plně platí i pro český stát po celé dějinné období. Proto také MCM vydává v sedmi dílech **Příručku českých církevních dějin ThDr. B. Zlámalu**, která vyniká jak bohatstvím historického materiálu, tak i jeho zasvěceným zpracováním. Přemyslovské období podává II. díl (vyjde letos na podzim) a III. díl (vyjde v r. 2007).

„Záračná medailka“ – přívěs na řet., zlato 14kar.: malá (14 mm) – 890 Kč, střední (16 mm) – 1 450 Kč, velká (19 mm) – 2 300 Kč, zlaté růžencové prsteny – cca 2 300 Kč (podle váhy). Zasiíláme na dobírku + pošt. a bal. do tří týdnů. Objednávky na adrese: L. Novotná, Wolke-rova 48, 779 00 Olomouc, mobil: 721 428 521.

Bazilika Nanebevzetí Panny Marie – Mendlovo náměstí, Staré Brno

Pouť k Panně Marii Svatotomské – Ochránkyni města Brna a Perle Moravy bude v úterý 15. 8. v 18.30 hodin. Pontifikální mši svaté bude předcházet od 17.30 hodin modlitba růžence, v 18 hodin mariánské nešpory a v 18.15 hodin litanie loretaňské. Během tridua budou celebrat mši svatou vždy v 18.30 hodin tito kněží: 12. 8. Mgr. Metoděj Radomír Hofman OT, 13. 8. SLLic. Ing. Pavel Kopeček, 14. 8. R. D. Alois Pernička. Na tuto mariánskou slavnost srdečně zvou starobrněňští augustiniáni.

Duchovní správa poutního místa Panny Marie Pomocné u Zlatých Hor srdečně zve na HLAVNÍ POUŤ V SOBOTU 12. srpna 2006

Program: 8.30 hod. – křížová cesta pro mládež i dospělé. Trasa vede ze Zlatých Hor (od 1. zastavení u Bohemý) na poutní místo. ● 10.00 hod. – informace o činnosti Centra pro rodinu ostravsko-opavského biskupství z oblasti ochrany života, zvláště života nenarozeného. ● 10.20 hod. – společná modlitba sv. růžence. Vedou sestry sv. Karla Boromejského z Města Albrechtic. ● 11.00 hod. – **MŠE SVATÁ** – slouží biskup královehradecký Mons. Josef Kajnek se spolubratry v kněžské i v jáhenské službě. ● 14.00 hod. – svátostné požehnání a slovo na cestu. Ukončení poutě.

Z Jeseníku pojedje v tento den zvláštní autobus od kostela v 7.30 a druhý autobus v 9.00 hodin. Kyvadlová doprava z vlakového nádraží ve Zlatých Horách odjíždí v 8.50 hod. a v 10.30 hodin. Zpět z poutního místa je rovněž zajištěn odvoz autobusem, který zastavuje na všech obvyklých zastávkách. Další informace na tel. 584 425916.

MONTICHIARI – Rosa Mystica. Pouť obětovaná za kněze, bohoslovce, řeholníky a řeholnice. **Odjezd:** v pátek 1. 9. v 16 hod. z Prahy. **Příjezd:** v neděli 3. 9. v 7 hod. ráno. **Cena:** 1600 Kč. **Pojištění:** zajistí si každý sám. **Doprava:** jedeme přes dvě noci v novém autobusu s lehátkovou úpravou. **Sobotní program:** mše sv. v Dómě, domek a hrob Pieriny Gilli, obchod s devocionáliemi, mezinárodní slavnostní procesí se sochami a květinami ve Fontanelle (pořádá OPUS ROSA MYSTICA), křížová cesta, osobní volno. **Odjezd do Prahy** mezi 18. a 19. hod. **Přihlášky:** tel./fax: 241 731 616, Ing. Kmochová.

Liturgická čtení

Neděle 6. 8. – svátek Proměnění Páně

1. čt.: Dan 7,9–10.13–14

Ž 97(96),1–2.5–6.9

Odp.: 1a.9a (*Hospodin kraluje, je povznesen nad celou zemí.*)

2. čt.: 2 Petr 1,16–19

Ev.: Mk 9,2–10

Slovo na den: *Neviděli nikoho jiného.*

Ev.: Lk 9,23–26

Slovo na den: *Kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho.*

Čtvrtek 10. 8. – svátek sv. Vavřince

1. čt.: 2 Kor 9,6–10

Ž 112(111),1–2.5–6.7–8.9

Odp.: 5a (*Blaze muži, který se slitovává a pūjčuje.*)

Ev.: Jan 12,24–26

Slovo na den: *Kde jsem já, tam bude i můj služebník.*

Pátek 11. 8. – památka sv. Kláry

1. čt.: Neh 2,1.3; 3,1–3.6–7

Dt 32,35cd–36ab.39abcd.41

Odp.: 39c (*Já usmrcuji a já oživuji.*)

Ev.: Mt 16,24–28

Slovo na den: *Co prospěje člověku, když získá celý svět?*

Sobota 12. 8. – nez. pam. sv. Jany

Františky de Chantal nebo sobotní pam.

P. Marie

1. čt.: Hab 1,12–2.4

Ž 9(9A),8–9.10–11.12–13

Odp.: 11b (*Neopouštíš, Hospodine, ty, kteří tě hledají.*)

Ev.: Mt 17,14–20

Slovo na den: *Můžete říci hoře: „Přesuň se tam!“*

Pondělí 7. 8. – nez. pam. sv. Sixta II. nebo sv. Kajetána

1. čt.: Jer 28,1–17

Ž 119(118),29.43.79.80.95.102

Odp.: 68b (*Nauč mě, Hospodine, svým příkazům.*)

Ev.: Mt 14,13–21

Slovo na den: *Bylo mu jich líto.*

Úterý 8. 8. – památka sv. Dominika

1. čt.: Jer 30,1–2.12–15.18–22

Ž 102(101),16–18.19–21.29+22–23

Odp.: 17 (*Hospodin znovu zbuduje Sión a objeví se ve své slávě.*)

Ev.: Mt 14,22–36

Slovo na den: *Vystoupil na horu, aby se o samotě modlil.*

Středa 9. 8. – svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže

1. čt.: 1 Petr 4,12–19

Ž 31(30),3cd–4.6+8ab.16bc–17

Odp.: 6a (*Do tvých rukou, Hospodine, svěruji svého ducha.*)

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 6. 8.	PO 7. 8.	ÚT 8. 8.	ST 9. 8.	ČT 10. 8.	PÁ 11. 8.	SO 12. 8.
Antifona	1452	934	1779	1708	1708	1779	1012
Žalm	786	783	783	786	786	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1452	935	1755	1709	1708	1769	1013
Antifony	1453	935	950	1710	1463	998	1014
Žalmy	813	936	950	813	813	998	1014
Kr. čtení a zpěv	1454	938	1756	1710	1463	1770	1017
Antifona k Zach. kantiku	1454	939	1780	1710	1463	1780	1017
Prosby	1454	939	1757	1711	1711	1771	1017
Záv. modlitba	1455	1461	1462	1712	1463	1465	1613
Modlitba během dne:							
Hymnus	1455	940	954	792	792	1003	1018
Antifony	1456	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	1456	943	957	1713	1713	1006	1021
Záv. modlitba	1455	943	957	1712	1463	1006	1022
Nešpory:							
	SO						
Hymnus	1457	1457	944	1760	1714	1774	1024
Antifony	1449	1457	945	960	1715	1464	1009
Žalmy	1449	1457	945	960	1715	1715	1009
Kr. čtení a zpěv	1451	1459	947	1763	1717	1464	1777
Ant. ke kant. P. M.	1451	1459	948	1780	1717	1464	1780
Prosby	1451	1459	948	1764	1718	1718	1778
Záv. modlitba	1455	1455	1461	1462	1715	1463	1465
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

NETUŠENÁ RADOST

Bratr Roger z Taizé

Bratr Roger se v knize, která vyšla v Taizé jen několik týdnů před jeho smrtí v srpnu 2005, vrací k několika událostem svého života. Vzpomíná na své dětství, na založení komunity v Taizé, na cesty za chudými na různá místa zeměkoule, na svá setkání s Matkou Terezou, s papeži Janem XXIII., Pavlem VI. a Janem Pavlem II., vypráví o svých kontaktech s křesťany z východní Evropy před pádem železné opony (zmiňuje se také o Čechách a Slovácích). V jeho vzpomínkách a úvahách nenajdeme velká slova ani zbožné rady. Hlavním poselstvím, které nám bratr Roger předává, je ujištění, že Bůh chce, abychom byli šťastní. A štěstí spočívá v prostém životě, který nebudeme žít sobecky jenom sami pro sebe, ale otevřeme jej druhým a Bohu, zdroji veškeré radosti. Ve Francii vyšla kniha jen několik týdnů před smrtí bratra Rogera (zemřel v srpnu 2005).

*Karmelitánské nakladatelství,
brož., 115x180 mm, 80 stran, 89 Kč*

PRO TEBE, MŮJ BOŽE, TANČÍM

Mireille Négroová

Mireille Négroová zasvětila svůj život Bohu a tanci. I když přišla v dětství málem o nohu, její nezdolná vůle ji přivedla až na místo první tanečnice pařížské

Opery, točila filmy... Avšak na vrcholu kariéry, kdy se jí nabídky sbíhají z mnoha stran, z opery odchází, hledá hlubší smysl svého života a zaslibuje se Bohu. Vstupuje ke karmelitkám, ale ani mezi nimi nenachází to, po čem touží: spojení modlitby a krásy, askeze a nadšení, jednotu ducha a těla. Z kláštera sice brzy odejde, své ideály však neztrácí. Zůstává věrná svému pojetí tance jakožto modlitby těla a neslevuje z duchovních nároků, jež na sebe má od doby svého druhého obrácení. Začíná znovu příležitostně vystupovat, učí děti výrazovému tanci, tančí před papežem Janem Pavlem II. Tanec je pro ni umělecký prostředek, jímž se sami můžeme přiblížit Bohu, a zároveň způsob, jak můžeme zvěstovat evangelium druhým lidem.

*Karmelitánské nakladatelství,
brož., 128x189 mm, 166 stran, 179 Kč*

PŘÍBĚHY Z BABIČČINA KOŠÍKU

Arleta Richardsonová - Ilustrace Dora Leder

Babiččin dům v americkém Michiganu je plný podivuhodných věcí a každá z nich skrývá opravdový příběh z jejího dětství: kousek hebké červené látky; okousané kulaté knoflíky; zástěra, kterou nosil dědeček; dokonce proutěný košík od skutečného Indiána! Je tu ale i samotná babička, ta nejúžasnější vypravěčka na světě! Díky její vnučce Arletě si i my dnes můžeme číst o babiččiných příhodách z doby před více než sto lety, kdy byl svět úplně jiný než dnes. Kniha je vhodná pro děti od 8 do 12 let.

Samuel, brož., A5, 112 stran, 98 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.